

Tineretul Lumii

6

1957

VACANȚĂ
PLĂCUTĂ

TINERETUL
MAGHIAR-1957

UN FILM
AL TINERETULUI

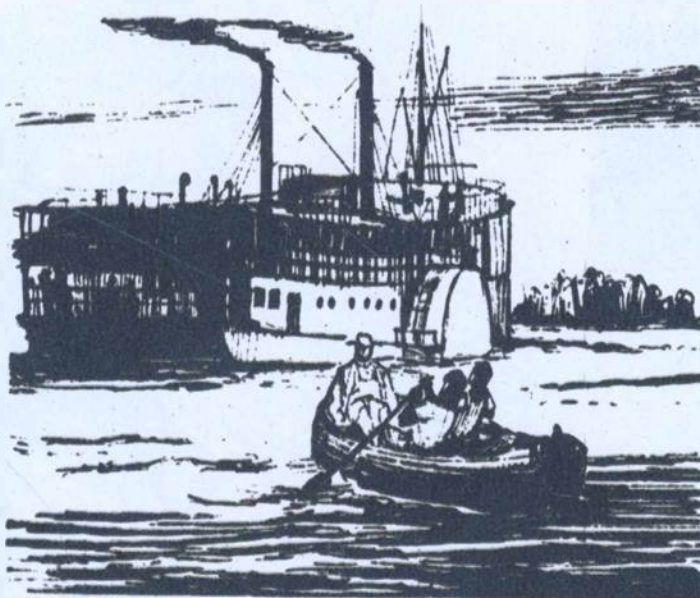

Fiarele sălbatice

după nurela
„OMUL DE PE CARGOBOT”
de Friedrich Gerstäcker.

Ilustrații de Karl Fischer

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE
Jack luge cu Silly într-o barcă. El stă urmărit. Pentru a scăpa, el trage în inspec-torul ca comanda barei urmăriților și, împreună cu Silly, se salvează îmbarcându-se pe un pachebot.

— Ei, strigă contabilul de bord foarte mirat, unde v-ați imbarcat?
— Acolo unde ați încărcat lamnele! răspunde Jack. Cât costă drumul pentru mine și soția mea?
— Să spunem doi dolari!

— De unde mai vii și dumneata? șopti Jack privindu-l fix pe bătrînul negru pe care-l zărise înainte vasul urmăriților lor.
— Eu ar trebui să vă întreb asta! rînjii acesta. Stăpînul meu este și el pe vapor, dar Solomon n-o să vă trăde.

Jack sprijinit de balustradă îi auzi pe bătrînul fermier vorbind cu negrii săi. Dar nu întoarse capul, ci fluiera mai departe „Yankee—doodle”.

La plantajia următoare, fermierul debarcă.
— Hei, boy, sări jos și ajută-l pe domnul să coboare, strigă Solomon, dezlegînd în grabă barca.
— Go ahead! strigă ofițerul și pachebotul își urmă zgomotos drumul său în susul fluviului.

Ținăra fată petrecuse însă un caz de spaimă aproape mortală.
— Silly, îi șopti vocea mîngîietoare a lui Jack, fii liniștită, inima mea, și vino! A trecut ultima primejdie, să sperăm, ce ne-a mai amenințat!

FOTOGRAFIA LUMII...

... ne vine de data aceasta din Bulgaria. Ea ne-o înfățișează pe studenta Iva Sodșieva de la Academia de arte din Sofia lucrînd la opera sa „Pomakinja” pe care intenționează să o trimită la Concursul Cultural Internațional în cinstea celui de-al VI-lea Festival Mondial („Pomaki” sînt bulgarii care, în timpul ocupației turcești, au fost siliți să se convertescă la religia musulmană.)

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului, publicată de Federația Mondială a Tineretului Democrat, apare în fiecare luni în limbile: germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română și rusă; o dată la două luni în limbile: arabă și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE

Redactor-șef: André Savaris (Franța)
Secretar de redacție: E. Latorre (Spania)
Membri: Paul Johnson (Australia), A. M. Saad (Sudan), Gerhard Stuchlik (Germania), P. S. Mitra (India), Aake Olavi Poikolainen (Finlanda), Hajime Fukuda (Japonia), Moisés Alvarado (Venezuela), Lev Volodin (U.R.S.S.), Sture Kallberg (Suedia). Administrația: Siegfried Sippel

Adresa redacției centrale: „Tineretul lumii” Berlin W. 8, Kronenstrasse 30/31, Republica Democrată Germană.
Adresa redacției ediției în limba română: „Tineretul lumii” Piața Școlii nr. 1, București.

Unde plecați anul acesta?

Toată lumea, și mai ales tineretul, face acum planuri să părăsească orașele. Iată, în sfârșit, după o iarnă îngrozitor de lungă și de rece, vara primitivă cu multă bucurie de locuitorii din Stockholm. Nu e de mirare deci că orice tînăr — băiat sau fată — se gindește la vacanță.

Kenet Björkman, 17 ani, care muncește în centrul Stockholmului, visează de doi ani să viziteze Italia. „În lunie, prietenul meu și cu mine vom lua rapidul de noapte care pleacă la Roma. Am strîns timp de aproape doi ani banii de drum. Am un unchi la Roma, la care vom locui. Nu am fost încă niciodată în acest oraș, de aceea mă simt puțin mai în siguranță cînd știu că am la cine trage, mai ales că nici unul nici altul nu știm să vorbim o limbă străină. Vrem să mergem și la Neapole și la Veneția și sîntem convinși că vom petrece zile de neuitat!”

Börje Karlsson, 23 ani, mecanic, doarește și el să călătorească. „Anul acesta voi pleca în Marea Britanie cu colegii de la un club sportiv. În Marea Britanie nu sînt alți turiști suedezi ca la Paris, de pildă, unde am fost anul trecut... Natural, în primul rînd, vrem să vedem Londra, dar avem în vedere și o călătorie în Irlanda și în Scoția — dacă ne ajung banii! Cele trei săptămîni de vacanță sînt în fiecare an singura mea posibilitate de a întreprinde relații directe cu străinii și este foarte folositor să-ți lărgești orizontul. Dar am petrecut vacanța și în Suedia, cînd eram mai tînăr. Regiunea mea preferată din țară este Dalarna”.

Elisabeth Liljeröth este o călătoare cu experiență. Ea a fost mai multe luni în Franța și în Anglia ca să-și perfecționeze cunoștințele de engleză și franceză, iar după aceea a continuat să călătorească ca ghid al unei societăți de autobuse. „Vara aceasta va fi mai interesantă ca oricare alta. Am văzut majoritatea capitalelor Europei occidentale, dar de data aceasta voi merge pentru prima dată spre răsărit — la Moscova! Nu am participat încă la nici un festival. Ideea de a reuni tineretul din lumea întreagă sub lozincile „pace și prietenie” trebuie să constituie o mare atracție pentru tineretul de astăzi. Dar eu îmi voi mai satisface și o dorință personală mergînd la Moscova: aceea de a vedea faimosul balet rusesc!”

Barbro Karlsson va rămîne în țară vara aceasta. Ea muncește tot timpul anului într-un mare birou și ne spune: „M-am hotărît să nu călătoresc în străinătate anul acesta și să plec pe coasta de apus a Suediei, care este unul din locurile cele mai minunate din lume pentru vacanță! Anul trecut am făcut excursii cu autobuzul. Bineînțeles, m-a interesat foarte mult să văd Parisul, Hamburgul etc., dar m-am săturat de vizite organizate și de programe cronometrate la minut! Totul a fost foarte bine reglementat și am vizitat fiecare biserică și fiecare monument care trebuia să fie văzut, a fost perfect, dar nu mai era vacanță! Picioare umflate, durere de cap și prea puțin timp de dormit: iată rezultatul! Vara aceasta am intenția să mă odihnesc cu adevărat, să mă scald, să dorm, să citesc și să mînc ce vreau. Singura mea dorință în momentul de față este să avem o vară frumoasă anul acesta în Suedia”.

Interviuri luate de

MARIANNE KARLSSON (Stockholm)

Îmi făuream mii de proiecte...

Înainte de sfîrșitul anului școlar îmi făceam mii de planuri pentru a-mi petrece vacanța în tovărășia veselă a altor fete și băieți din localitate, precum și pentru a-mi alege locul de vilegiatură.

Ne gindeam să formăm la începutul lui ianuarie grupuri de studenți din diferite licee și să mergem pentru o săptămînă, două, în munți, să organizăm excursii, să ne urcăm pe creste și să vînam păsări și iepuri. Noaptea am fi construit adăposturi de dormit. (Chile este bogat în peisaje frumoase și în cursul excursiilor aș fi avut prilejul să admir Anzii Cordilieri, ce evocă atîtea frumuseți locuitorilor țării, amintindu-le de comorile ascunse în măruntaiele munților și felul în care oamenii din țara mea întrebuițează bogățiile acestea milenare.)

La întoarcerea mea din această excursie, aș putea pleca pe coastă cu părinții mei, am locui într-un hotel, iar eu aș merge la plajă, m-aș scîlda în mare și aș face, desigur, cunoștință cu tineri veniți din alte orașe, avînd concepții diferite de a mea sau chiar asemănătoare, dar uniți cu toții într-o singură dorință de frăție.

Ar fi, de asemenea, distractiv și folositor să organizăm ansambluri de teatru și de dansuri folclorice cu care să mergem în diferite părți ale țării pentru a da reprezentații.

Adio, vis frumos...

Dar toate aceste proiecte frumoase se lovesc deodată de realitatea decepționantă că părinții mei nu dispun de mijloacele financiare necesare nici pentru a face față cheltuielilor de vacanță, nici pentru prețul unei călătorii la mare sau în altă parte a țării, nici pentru a locui într-un hotel.

Și nici guvernul nu acordă înlesniri studenților pentru a le permite să-și petreacă vacanțele.

Pușinele refugii ce există în Anzii Cordilieri, numărul limitat de colonii la mare și la țară fac imposibil ca un număr mai mare de studenți să se poată bucura de vacanțe. Și astfel se întîmplă că în tot timpul perioadei de vacanță va trebui, ca mulți alți tineri, să rămîn acasă sau să mă mulțumesc să petrec vara în casa unui membru al familiei ce locuiește în alt oraș.

SEMIRAMIS LLANOS C
Santiago de Chile

Dintre numeroasele fotografii primite la concursul nostru, am ales aceste două pentru ilustrarea paginilor noastre: Peisajul malezian ne-a fost trimis de Chang Ying-yung din Tientin, China; tineretele gimnaste, de J. B. Räsänen, din Turku, Finlanda.

SCRISOARE DIN AMSTERDAM:

3 SĂPTĂMÎNI DE VACANȚĂ – PRIETENIE PE VECI

Dragi prieteni,

Sintem fericiți să vă putem comunica că ne-am întors acasă perfect sănătoși și foarte bronzați de soarele bulgar. Călătoria ni s-a părut scurtă, evocând amintirile minunate ale frumoasei vacanțe petrecute în mijlocul poporului vostru. Vom păstra neuitată amintirea ospitalității bulgare, a frumuseții țării și mai ales a dragostei nestăvilite de muncă a maselor muncitoare bulgare.

Am plecat în Bulgaria pentru două motive. Mai întâi pentru că doream să intrăm în legătură cu tineretul dintr-un număr cât mai mare de țări, pentru a lărgi relațiile de prietenie dintre națiuni și a desăvârși înțelegerea reciprocă. Astfel sperăm să aducem și noi modesta noastră contribuție la coexistența pașnică și la garantarea păcii. Eu, personal, am convingerea că am reușit, dat fiind că avem acum prieteni personali în Algeria, India, Polonia, Finlanda, Mexic și în multe alte țări. Singurul lucru ce ne întristează este că mijlocul de a lega astfel de relații prietenești a fost limitat pînă acum. (Lucrul acesta subliniază importanța inițiativei noastre cu privire la organizarea unei tabere de tineret la Peștera.) Cel de-al doilea motiv al călătoriei noastre a fost perspectiva de a studia pe loc structura și condițiile

dintr-o democrație populară. Deși nu am avut încă timpul necesar pentru a efectua sinteza impresiilor noastre, putem de pe acum să afirmăm că orizontul nostru s-a lărgit în mod considerabil.

În Europa occidentală se învâluie oficial în mister situația reală din democrațiile populare, astfel că eram de o ignoranță totală! De aceea am fost puternic impresionat de tot ce am văzut și constatat în țara voastră. Am fost mai ales uimiți de rapida industrializare a țării și de importanța mișcării cooperativizării agriculturii, precum și de mecanizarea foarte avansată și întinderea tot mai mare, pe an ce trece, a suprafețelor irigate. Putem recunoaște cu toată sinceritatea că cele trei săptămîni petrecute în Bulgaria ne-au deschis bine ochii, făcîndu-ne să vedem uriașa evoluție din Europa orientală. Vă mulțumim de prilejul pe care ni l-ați oferit. Mai sînt, bineînțeles, și câteva puncte slabe, dar progresele accelerate ale economiei voastre ne dau încredere și sîntem convinși că vor fi remediate la timpul oportun: astfel este, de pildă, starea defectuoasă a șoselelor. Pe de altă parte am fost surprinși că la Sofia nu se pot procura decît ziarele comuniste din țările occidentale. Nu prea înțelegem necesitatea unei astfel de stări de lucruri, căci socotim că ar fi bine ca poporul bulgar să cunoască genul de viață

din țările capitaliste după optica însăși capitalistă. Pentru a trăi în pace unii cu alții, oamenii trebuie să se cunoască reciproc.

Nu vrem să încheiem fără să ne exprimăm recunoștința și admirația față de activitatea neobosită a interpreților noștri care au fost fără încetare alături de noi. Sintem siguri că au făcut mai mult decît trebuia în mod normal să facă!

Ca semn de recunoștință față de Uniunea Tineretului Popular Dimitrovist, am hotărît să vă trimitem opera unuia dintre cei mai buni pictori olandezi, Vincent van Gogh, care a interpretat, în chip neîntrecut, viața grea a țăranilor olandezi exploatați, din secolul al XIX-lea. Credem că veți găsi un loc bun unde să-l puneți.

Sperăm că veți înțelege că observațiile noastre critice sînt pur prietenești și vă repetăm că nutrim în inimile noastre sentimentele cele mai călduroase față de poporul bulgar și țara sa. Toți patru vă adresăm salutul nostru cel mai călduros și sperăm că rindurile acestea nu sînt un adio, căci dorim din tot sufletul să revedem Bulgaria, pentru a ne da seama de progresele pe care le veți realiza negreșit în viitor.

La revedere, așadar, cu dragoste frățească,

A. de LEEUR
Amsterdam (Olanda)

Avem plăcerea să prezentăm cititorilor noștri un articol al prietenului nostru André Lemaire, secretarul filialei belgiene a S.C.I. (Serviciul Civil Internațional), ce înfățișează în linii mari activitatea acestei organizații cu care F.M.T.D. întreține relații bune de prietenie și de colaborare practică.

Pace, Lopată și Tînăcop

Serviciul Civil Internațional se prezintă tineretului lumii

I. Ce dorește Serviciul Civil Internațional ?

— S.C.I. dorește să fie o cale spre pace. Când a fost creat, cu 36 de ani în urmă, fondatorul, Pierre Cérésol, voia să pună în slujba păcii forțele minunate risipite pînă atunci în război și pregătiri de război.

Prin metoda de muncă ce-i este caracteristică (șantiere internaționale de ajutor reciproc), S.C.I. caută să apropie oamenii de tendințe diferite din punct de vedere politic, social, național, filozofic, în scopul de a crea o atmosferă de destindere și de a arăta astfel o altă formă de serviciu activ pentru pace, prin solidaritate și ajutor reciproc.

S.C.I. își propune să aducă un ajutor efectiv cu prilejul catastrofelor naturale sau al lucrărilor de utilitate publică, prin acțiunea voluntarilor din toate țările, fără a lua în considerație frontierele naționale.

În afară de aceasta, șantierele noastre internaționale oferă oamenilor cu bunăvoință, indiferent de unde vin, o platformă de pe care pot să facă schimb de puncte de vedere, creînd astfel o atmosferă favorabilă înțelegerii reciproce. Pentru ca viața aceasta în comun să aducă un folos fiecăruia, limităm în general efectivele șantiierelor la o cifră ce variază între 20 și 40 de participanți.

Contactele cu populația locală sînt întotdeauna dorite și căutate. Într-adevăr, ele ajută voluntarilor să înțeleagă mai bine felul de viață al oamenilor pentru care muncesc și problemele speciale ce se ridică în fața lor. Pe de altă parte, ele ajută populației indigene să-și lărgească orizontul, adesea mărginit de considerații naționale, și să înlăture multe prejudecăți față de străini. Astfel contribuim în oarecare măsură la dezvoltarea unei mai bune înțelegeri internaționale.

Pe șantierele noastre, munca manuală este pusă pe prim-plan, constituind oarecum o cimentare a prietenilor.

Dar, desigur, munca aceasta manuală nu are însemnătate decît atunci cînd este însoțită de un spirit ce exclude ostilitatea și neîncrederea, generatoare a tuturor războaielor.

Scopul nostru final este înlocuirea tuturor serviciilor militare naționale printr-un Serviciu Civil Internațional.

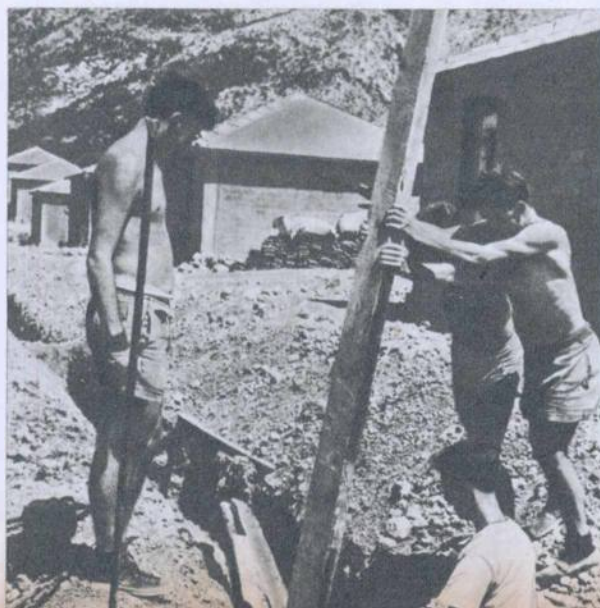
II. Realizările noastre din 1956

În 1956 am avut 63 de șantiere internaționale, cu aproximativ 1.400 de voluntari din vreo 30 de țări.

S. C. I. — 1955 — Assam (India): Studenții ajută un profesor să clădească o școală. (Foto — U.N.E.S.C.O.)

S. C. I. — 1956 — Labia (Liban): Construirea de case pentru săteni sinistrați

Vacanțele sînt în toi în cîteva țări. Schimbările se înmulțesc rapid. Corespondentul nostru s-a dus la G.A Ter Gazarian, vicepreședintele Comitetului organizațiilor de tineret din U.R.S.S., și l-a întrebat care este atitudinea tineretului sovietic față de vacanțe, de schimburi și de contactele internaționale.

— Țin să subliniez, a spus Ter Gazarian, că tineretul din țara noastră a sprijinit totdeauna eforturile, indiferent de unde vin, ce tind să stabilească contacte prietenești între tinerii din toate țările. Din acest punct de vedere este greu să se subaprecieze importanța campaniei internaționale în favoarea Verii Prieteniei, de pildă. Tinerii din Uniunea Sovietică sînt dornici de a întreține cele mai strînse relații cu prietenii lor din străinătate. Actualmente Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S. este în contact și colaborează cu organizațiile de tineret și de studenți din peste 70 de țări. Anul trecut au fost oaspeții tineretului, în timpul verii, reprezentanți ai tineretului din peste 60 de țări. Pe de altă parte, în aceeași perioadă, 73 delegații de tineri sovietici au vizitat 20 de țări.

— Ați putea să ne mai dați cîteva amănunte despre relațiile dintre tiner-

CONTACTE AMIC

tul sovietic și cel din alte țări pentru vara aceasta ?

— Anul acesta și mai ales în lunile de vară, manifestările de prietenie dintre tineretul sovietic și tinerii din străinătate iau o amploare neatinsă încă pînă acum. În primul rînd, ține, bineînțeles, să amintesc de cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. În afară de aceasta, ne propunem să realizăm un vast program de schimburi cu tineretul din alte țări. Să cităm cîteva exemple: o delegație de studenți englezi va vizita Uniunea Sovietică spre sfîrșitul verii. În aceeași epocă, studenții sovietici vor vizita și ei pe colegii lor englezi. La invitația U.N.E.F., un grup de 75 de studenți sovietici va pleca la Paris în septembrie pentru a lua parte la *jocurile sportive și la festivalul artistic* organizate cu prilejul a 50 de ani de la înființarea Uniunii Naționale a Studenților Francezi. Programul de schimburi cu tineretul din R.D.G. poate servi drept pildă a manifestațiilor multiple de genul acesta realizate de Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S. Astfel, în vara și toamna 1957 vor avea loc schimburi de delegații de tineret între Kiev și Leipzig, Leningrad și Dresda, Minsk și Magdeburg, Krasnodar și Schwerin. Pentru lunile septembrie și octombrie este prevăzut un schimb vast de delegații de tineri muncitori dintr-un anumit număr de întreprinderi industriale. Legăturile noastre se vor extinde pe baza schimburilor reciproce cu tineretul din

Republica Populară Chineză, Finlanda, Ungaria, Suedia și alte țări. La invitația societății „Taberele Internaționale de vară pentru copii”, un grup de copii sovietici va pleca în Suedia în lunile iunie și iulie. Și noi invităm la noi un grup de copii suedezi, care vor veni să-și petreacă vacanța în Uniunea Sovietică. Un schimb de aceeași natură este prevăzut pentru organizațiile de copii din Finlanda, 20 de copii norvegieni, un grup de copii din organizația engleză „Woodcraft Folk” și a ramurii ale din Reading își vor petrece și ei vacanța în Uniunea Sovietică.

Călătoriile turistice se vor dezvolta încă și mai mult în vara aceasta. Experiența a arătat că schimbul de grupuri turistice nu are numai o valoare instructivă, ci contribuie, totodată, la întrebunțarea și lărgirea legăturilor reciproce.

Printre cei ce vor fi în vara aceasta oaspeții tineretului sovietic vom cita, de asemenea, delegația de studenți din Republica Democrată Vietnam, delegația de activiști ai mișcării de pionieri din Iugoslavia, delegația tineretului argentinian.

Reprezentanții tineretului sovietic își propun să participe la un mare număr

CU 70 DE ȚĂRI

de manifestări ale viitoarei „Verii a Prieteniei.”

— Ce elemente noi vor exista în contactele dintre tineretul sovietic și străinătate în comparație cu schimbările din anii precedenți ?

— Mai înainte de toate, amploarea legăturilor dintre tineretul sovietic și tineretul din alte țări. Voi aminti că, numai în timpul celui de-al VI-lea Festival, 30.000 de tineri veniți din aproape toate țările lumii vor fi oaspeții Moscovei și ai altor orașe din Uniunea Sovietică.

Tineretul sovietic n-a primit încă niciodată atîția tineri din alte țări deodată.

Trebuie să mai subliniem că delegațiile străine ce vin să viziteze tineretul sovietic sînt foarte larg reprezentative și exprimă dorințele și părerile păturilor celor mai diferite de tineret.

— Ce ați dori să transmiteți cititorilor „Tineretului lumii” cu prilejul „Verii Prieteniei” ?

— Vara este înainte de toate cel mai bun anotimp pentru odihnă. Iată de ce doresc cititorilor voștri să se odihnească bine, să petreacă o vară plăcută și să participe activ mai ales la programul variat al „Verii Prieteniei”, organizată în diferite țări. Le mai urez: „Călătorie plăcută la Moscova, la cel de-al VI-lea Festival Mondial, unde se vor întîlni toți tinerii care năzuiesc din tot sufletul spre pace, prietenie și fericire!”

(Interviu luat de V. BELOSEROV)

S. C. I. — 1956 — Katarrachón (Grecia): Construirea unei conducte de apă într-un sat nou după un cutremur de pămînt

S. C. I. — 1956 — Bonnat (Franța): Amenajarea unei șosele pentru un centru de vacanțe. Se știe că F. M. T. D. a participat la această lucrare

ÎN EUROPA s-au organizat șantiere în următoarele țări: Germania, Austria, Belgia, Danemarca, Franța, Marea Britanie, Grecia, Italia, Norvegia, Olanda și Elveția.

Șantierul din Franța (Bonnat), pregătit în colaborare cu F.M.T.D., trebuia să aibă un anumit număr de voluntari din Europa orientală, care, din nefericire, au venit puțin cam târziu din cauza dificultăților de viză.

Muncile întreprinse pe diversele șantiere au fost foarte variate: construcții pentru muncitori, reparația și amenajarea căminelor pentru copii sau a caselor pentru bătrîni, construcția șoselelor, plantarea arborilor etc...

În celelalte continente, preocuparea de bază a S.C.I. a fost ajutorul adus țărilor mai slab dezvoltate, ajutor sub forma muncii îndeplinite în sprijinul populațiilor indigene, pentru îmbunătățirea condițiilor de viață.

ÎN ALGERIA, construirea unei școli arabe (șantier întrerupt de evenimente).

ÎN TUNISIA, construirea caselor pentru un sat nou.

ÎN LIBAN (în colaborare cu Eagle's Foundation — Fundația Vulturului), munci de reconstrucție în urma cutremurului de pămînt și construcția unei șosele.

ÎN INDIA, patru șantiere; la Assam — clădirea unui dispensar pentru leproși, la Travancore Cochin — pregătirea unui teren pe care trebuiau construite mai multe case pentru o comunitate de tineri, restul fiind păstrat pentru deștelenire.

ÎN STATELE UNITE, construirea unui centru de cooperare pentru familiile oamenilor de culoare.

III. Proiectele noastre pentru vara 1957

Două preocupări domină acțiunea noastră de anul acesta:

1) ajutorarea țărilor slab dezvoltate,

2) relații între răsărit și apus.

Șantierele Serviciului Civil Internațional vor primi vara aceasta voluntari din toate țările în Germania, Austria, Belgia (4 șantiere ce vor avea loc între 15 iunie și 31 august), Franța, Marea Britanie, Italia, Elveția, Norvegia.

Un șantier în Polonia (cu colaborarea tineretului de la sate) se pregătește de către filiala belgiană a S.C.I.

Un șantier în U.R.S.S. (în colaborare cu organizația tineretului sovietic și F.M.T.D.) se pregătește de către filiala franceză a S.C.I.

În Tunisia se prevede un șantier pentru construirea unui sat, cu începere de la 1 iulie.

În Liban se prevede pentru lunile iulie și august un serviciu în colaborare cu Eagle's Foundation.

Toate aceste șantiere oferă fiecăruia din participanți un prilej de serviciu benevol și de contacte rodnice printr-un efort comun pentru o lume mai bună.

În ciuda tuturor cortinelor ce se ridică între popoare, vrem să muncim mîna în mîna cu toți bărbații și femeile ce au bunăvoință și să construim împreună cu ei bazele unei lumi pașnice.

Oricît de modestă ar fi acțiunea noastră, credem ferm în spiritul ce poate mobiliza masele mutînd munții din loc, munții de ură ridicați de neîncredere și de egoism și pe care noi vrem să-i doborîm pentru a dezvolta, în schimb, spiritul de încredere și de prietenie.

ANDRÉ LEMAIRE
secretar al filialei belgiene a S.C.I.
Philippeville (Belgia)

Moscova

31 iulie 1957

Bucchete d

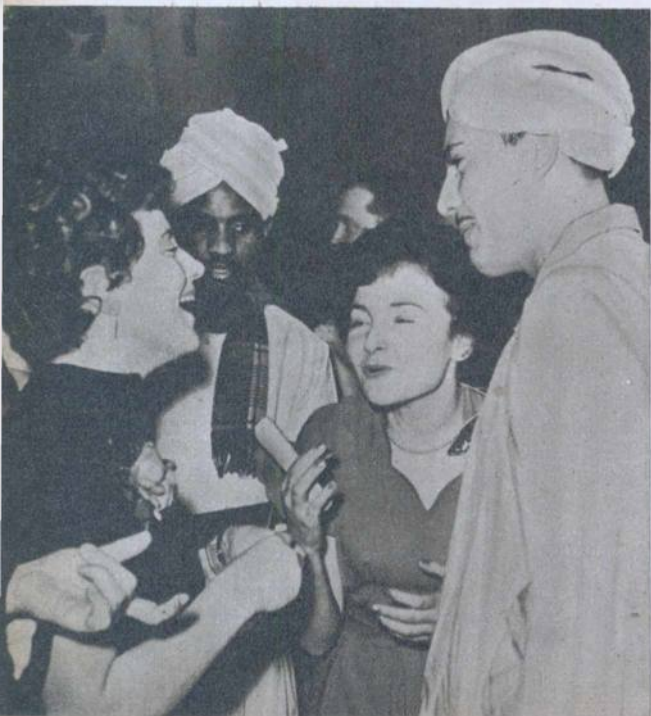
PRIN TELEFON DE LA

Un nou spectacol a luat sfârșit pe ziua de azi. Într-o clipă publicul se va ridica în picioare și va aplauda pînă îl vor dura palmele. Ce folositor e să vezi sutele de spectacole ce oglindesc cultura universală...

Fețe surizătoare, fețe serioase, fețe prietenoase: este Festivalul Păcii și Prieteniei

Soarele s-a ridicat luminînd cea de-a patra zi a festivalului. Un soare strălucitor ce-și proiectează razele pe artele pavozate (amatorii de cineoptică vor surîde bineînțeles, căci ei știu prea bine că în ziua aceea ploaia își va așterne vâlul pe cer, iar în loc de buchete de flori oamenii vor ține în mînă umbrele). Ne aflăm cu voi pe bordul micului vaporas rapid „Moskvici”, în mijlocul unei societăți numeroase și vesele. Tinerii se strigă între ei. Maria o prezintă pe Mercedes lui Jean, Ivan nu știe cum și ce să-i spună Jeannei, căci nu vorbește perfect decît ucraineana, pe cînd ea nu se exprimă decît cu cel mai pur accent oxfordian. Itinerariul nostru trece printr-un golf pitoresc, unde pe malul împădurit ne așteaptă covoare așternute pe iarba plină de mireme și pe care sînt așezate frumos tacmuri și șervețele. Grozav! Astăzi este ziua tinerelor fete! Noi, băieții, le vom prezenta buchete de flori pe care le vom însoți cu cele mai frumoase urări. Tineretele fete i-au și invitat pe băieți la picnicul lor, la întîlnirea și chiar la expoziția de mode ce va avea loc seara. Dar să-i lăsăm în pace puțin, ca să le dăm posibilitatea să se cunoască mai bine, să se obișnuiască cu dansurile și, în sfîrșit, să danseze. Pe mine mă cheamă datoria, căci, vai, trebuie să-mi termin reportajul. Așadar...

Au uifat cîntecele și dansurile?

Razele calde ale soarelui pătrund și prin ferestrele unei săli mari unde se văd cîteva grupuri de tineri. Ce fac oamenii aceștia aici, ce probleme îi fac să uite dansurile și cîntecele? Festivalul înseamnă prietenie, înțelegere reciprocă, dorința tineretului de a avea relații personale. Și tocmai despre aceste probleme discută aici în sală reprezentanții diferitelor organizații internaționale de tineret. Vorbitorii se succed într-o dezbatere uneori vioaie și colorată, dar fiecare subliniază cît de necesară este pentru tineret colaborarea tuturor organizațiilor la rezolvarea diferitelor probleme de interes comun, cînd fiecare aduce sugestii noi și concrete. Întîlnirea aceasta roditoare permite să se lămurească numeroase probleme, să se învingă îndoielile și neîncrederea ce mai rămîn ici, colo, să se găsească calea muncii în comun, pentru binele general al întregului tineret. Se poate minimaliza oare importanța unei astfel de întîlniri?

În timpurile noastre moderne, ideile se înfruntă. Multe din ele bune, altele mai puțin bune. Dar în aceste contacte, dezbaterile, dialogurile sau căutările comune sînt făcute pentru binele comun al generației noastre. Înainte de festival s-a spus doar: nu va prevala nici o concepție filozofică sau politică. Și iată-l aici pe acest tineret al lumii — tineri de rînd sau responsabili de mișcări. Și nu este cel mai important spiritul de încredință, de înțelegere, dorința de colaborare ce se manifestă aici? Iar după terminarea festivalului, totul se va îndrepta prin mii de rîuri ducîndu-și roadele pe toată planeta noastră.

Timpul trece, este ora unsprezece. În parc, la umbra copacilor stufoși, se ridică o mică

estradă. Aici se desfășoară finala concursurilor organizate înainte de festival. Nu ați participat la concursul cultural organizat de revista noastră în cinstea festivalului? Păcat! Poate ați fi cîștigat și voi un premiu și l-ați primi în această clipă!

La constructori

La colălalt capăt al orașului are însă loc o ceremonie cu totul diferită. Pe pista verde a aerodromului, lîngă avioane, se agită oameni de dimensiuni uriașe. Trebuie să vă spun că dimensiunea avioanelor n-o depășește pe cea a jucăriilor. E limpede că ne aflăm la constructorii de aeromodelc reduce. Un moment solemn, întîlnirea acestor pasionați, și, bineînțeles, competiția începe.

Timp de trei zile amatorii de fotografii au vagabondat prin tot orașul. Pe obraz li se citește oboseala, au parcurs cu toții numeroși kilometri de străzi asfaltate, au reușit zeci de instantanee (și au ratat sute!). Și ei au astăzi ziua lor de întîlnire. O întîlnire personală, specială, unde cuvinte ca „brom” și „fixaj” se înțeleg în orice limbă tot atît de bine ca și cuvîntul „kușel”. Ce schimburi! O fotografie la festival în schimbul a două din țară!

Colinele Lenin ce se întind în spatele fluviului Moscova aparțin lumii studențești. Într-una din sălile Universității de la Moscova are loc în această clipă întîlnirea internațională a studenților în chimie. Ur-cîndu-ne cu ascensorul la etajul de mai sus, părăsim domeniul formulelor și sintezelor și pătrundem în lumca sunetelor. Aici se deschide seminarul internațional al candidaților la conservator. În aceeași clipă, studenții economiști termină seminarul lor și totalizează rezultatele!

La clubul internațional

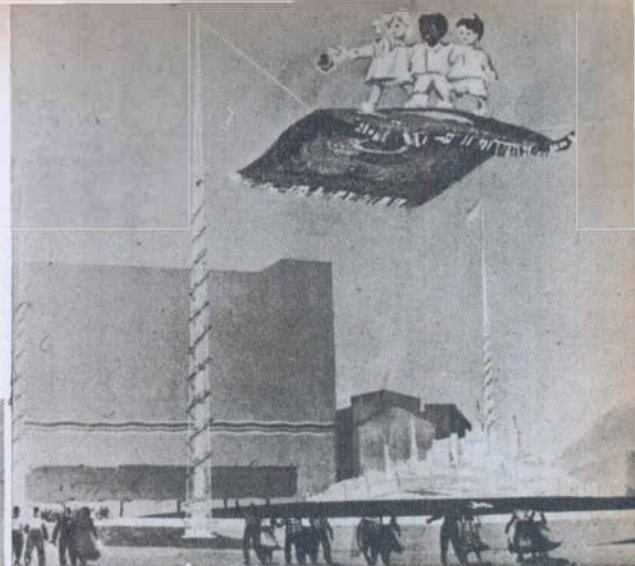
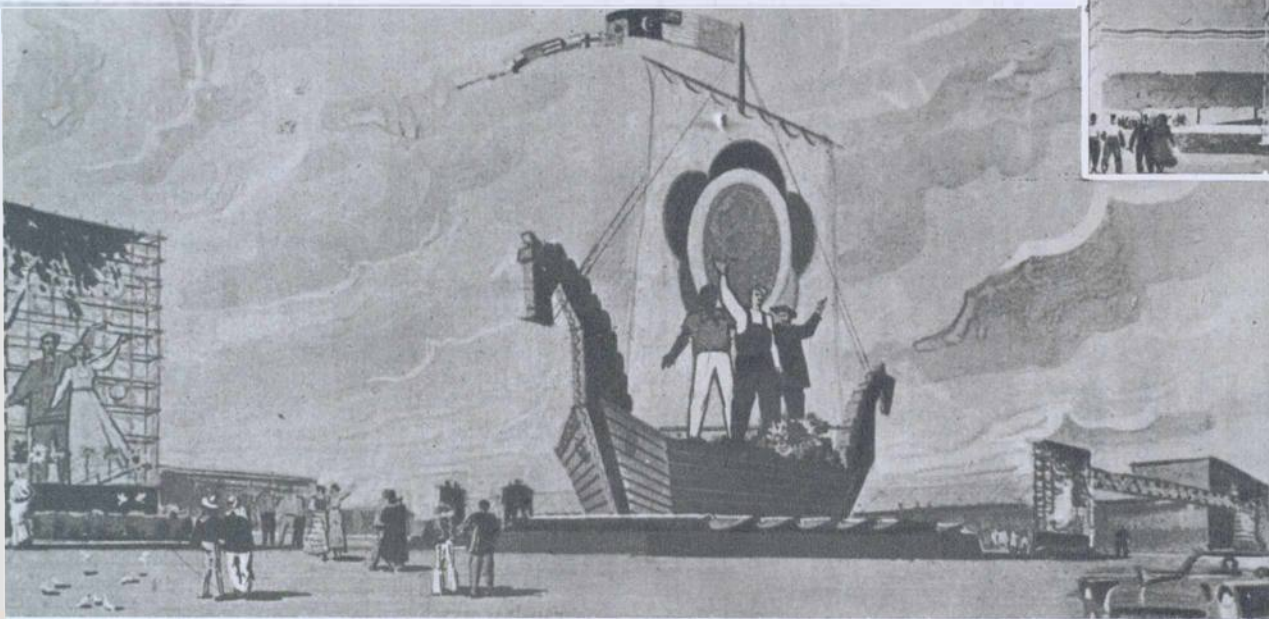
Un colț al universității este vizitat în mod special. Este Clubul internațional al studenților. Porțile sale rămîn deschise de la orele 11 la 24. Ca să înțelegem de ce nu se golește niciodată, ajunge să ne aruncăm ochii pe program, chiar dacă nu e decît cel de astăzi: Concert internațional al studenților, concurs de tenis de masă cu premii, serată de balet rusești, serata filmului italian... Și cîte convorbiri în doi la o ceașcă de cafea într-un bar studentesc, cîte discuții, cîte cunoștințe noi!

Timpul se scurge repede și e greu să controlăm numeroasele evenimente ce se desfășoară într-o zi de festival. În timp ce vorbim despre studenți, la meciurile de fotbal se marchează goluri, jucătorii de volei sau de baschet suportă înfrîngeri sau victorii, numeroși spectatori aplaudă învingătorii probelor de natație ce-și primesc medaliile cîștigate pe drept. Pe 16 estrade ridicate în oraș, muzicanți talentați din numeroase țări dau concerte. La teatre concursurile artistice se succed. Lîngă cinematograful „Udarnik”, unde are loc Festivalul internațional al filmului, prin zgomotele mulțimii se pot înțelege clar cuvintele: „N-aveți un bilet în plus?”

Amatorii de cifre afirmă că pentru a asista

lori și medalii

DINTRE TRIMIȘII NOȘTRI SPECIALI

Aceste daruri minunate... poate le veți primi chiar voi din mâna tinerelor sovietice, care le-au creat special pentru oaspeții lor străini. (Și sînt mii și mii, de toate felurile!)

la toate spectacolele festivalului și-ar trebui între 70 și 80 de ani. Să împărțim numărul acesta la 15 zile — ne trebuie deci aproximativ 5 ani pentru a vedea tot ce se petrece într-o singură zi la festival! Și nu e de mirare, căci este un festival mondial uriaș, unic în genul său, făcut pentru toate preferințele, pentru toate fanteziile.

Străzile sînt pline de tineret

Seara se lasă peste orașul festivalului. Străzile se luminează și pavoazărilor de toate culorile strălucesc. Razele proiectoarelor se concentrează pe estradele în aer liber, pe străzi, în piețe. Circulația mașinilor e oprită în centrul orașului: străzile sînt pline de tineret. Arie muzicale plutesc în incinta parcurilor. Spectatorii alcargă grăbiți la cele 22 de teatre, 6 săli de concert, 60 de cămine culturale unde au loc spectacole naționale și internaționale.

... Încet, încet, străzile devin mai puțin zgomotoase. Din cînd în cînd, liniștea este întreruptă de rîsetele unor tineri ce întîrzie pe străzi. Orologiul din turnul Kremlinului bate miezul nopții. O nouă zi de festival va începe tot atît de bogată în evenimente ca și în ajun, cu noi întîlniri și impresii neșterse.

L. V.

(Reportaj anticipat și sumar al unei zile a festivalului)

In luna octombrie vom inchina un număr special celui de-al VI-lea Festival. Mai mulți reporteri vă vor face să-l retrăiți în toate aspectele sale.

Pe de altă parte, veți putea citi în numărul nostru viitor rezultatul și numele cîștigătorilor anchetei noastre: „Ce ați dori să vedeți la cel de-al VI-lea Festival?”

O propunere a redacției „SING”

Artiștii pot lucra împreună

Într-un articol redacțional din luna aprilie 1955, revista „Sing” a propus crearea unei organizații internaționale, cuprinzînd indivizi și asociații ce se interesează în țările lor de cîntece, dansuri și prezentare de programe artistice. O asemenea organizație ar uni pe toți acești artiști în scopul de a utiliza arta pentru promovarea păcii între națiuni și pentru o viață mai bună a tuturor popoarelor.

La cel de-al V-lea Festival de la Varșovia, în 1955, o reuniune de coruri a fost organizată de „Vocile cîntecului” din Japonia. Propunerea a fost făcută de Einar Kampp din Ungsdomkoret af 1951 (Corul danez) și de John Hasted din London Youth Choir (Corul tineretului londonez).

Grupul se interesa de această idee și era de acord să considere organizarea unei conferințe de inițiere la Moscova, în luna august, cu prilejul celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului.

„Sing” face apel la toate organizațiile culturale asociate F. M. T. D. și U.I.S. să sprijine o astfel de conferință... Ca bază de discuții „Sing” propune următoarele:

O ORGANIZAȚIE INTERNAȚIONALĂ A ARTIȘTILOR AR PUTEA:

1. Să recunoască organizații ca: London Youth Choir (Corul tineretului londonez), Association Musicale des Travailleurs (Asociația muzicală a oamenilor

muncii), Bush Music Club (Clubul muzical boșiman) din Australia, Choeur Populaire din Paris, Ungsdomkoret af 1951 (Corul danez), diferite ansambluri de cîntece și dansuri de stat și numeroase alte coruri ale fiecărei țări din lume.

2. Să înlesnească acestor organizații schimbul de materiale; să publice o revistă internațională de cîntece (poate de 2—3 ori pe an) în mai multe limbi și să organizeze reînregistrarea și difuzarea discurilor sub titlul „Artiști populari internaționali”.

3. Să organizeze concerte internaționale la fiecare Festival Mondial al Tineretului și la alte evenimente, pentru a arăta voința artiștilor de a contribui pretutindeni, prin talentele lor, la cauza păcii. Acestea sînt doar cîteva posibilități. O dată creată, o astfel de organizație va găsi destule și chiar prea multe de făcut.

„Sing” se adresează cu încredere tuturor corurilor, ansamblurilor de dans și altor formații artistice, cerîndu-le să sprijine ideea aceasta și să scrie imediat, arătînd că-și dau sprijinul, pe adresa: „Sing”, 113 Hills Road, Cambridge, England.

N.R. Publicăm cu bucurie nota prietenilor noștri de la revista „Sing”, căci sugestia lor ni se pare excelentă, și va găsi, desigur, sprijinul ce-l merită din partea celor interesați. Credem că apelul s-ar putea adresa tuturor organizațiilor culturale.

Cum luptă
tinerii
țărani
din
Argentina

TĂCIUNELE aprinse

de JORGE CORREA

Articol
special
pentru
„Tineretul lumii”

Desigur, pe tinerii țărani îi caracterizează un calm ciudat, o seninătate în aparență de neclintit — ei nu cunosc agitația de la orașe. Uneori combativitatea lor pare să fie mult sub nivelul celei a tinerilor muncitori. Dar nu este astfel. Este ușor să ne înșelăm.

Cînd marii moșieri aliați cu capitaliștii străini își etalează puterea lor invadatoare, cînd se dezlănțuie ciclonul devastator al poftelor lor, atunci părerile se schimbă. Piepturile late ale țăranilor se umflă, mîinile lor aspre dau drumul coarnelor plugului, privirile se înăspresc, și un strigăt puternic întărește cerința de: Pămînt! Reformă agrară! Atunci țăranul începe să se agite!

În octombrie anul trecut, în fața ședinței plenare a celei de-a 3-a Adunări biennale a Tineretului Agrar, nu s-a înșelat deloc tînărul care a strigat cu voce tare, în mijlocul aplauzelor: „Cînd se vorbește de reforma agrară, este ca și cînd s-ar apropia de inima palpitîndă a tînărului un tăciune aprins pentru a o face să explodeze”.

Nu, într-adevăr, el nu se înșela...

O tradiție eroică

Intinsa noastră țară, mare cît un sfert din suprafața Europei, posedă o tradiție bogată de combativitate a țăranilor. În 1809 Mariano Moreno — mai tîrziu șeful revoluției din mai și mîndria tineretului argentinian — a devenit exponentul celor 20.000 de mici proprietari și țărani, apărîndu-le interesele în celebrul său manifest „Reprezentarea fermierilor”. Cîțiva ani mai tîrziu, Bernardino Rivadavia, un mare președinte argentinian, a luat apărarea revendicărilor țărănești prin legea sa foarte progresistă cu privire la contractele emfiteotice¹.

Dar Rivadavia a căzut în 1927. Rosas a pus capăt acestei tradiții printr-o represiune odioasă, care a costat multe vieți omenești.

Pentru țărani, pentru tineretul curajos de la sate, nu a mai rămas altă cale decît lupta. Lupta aceasta a fost înăbușită de nenumărate ori prin execuții și torturi.

În primul sfert al secolului nostru, comerțul exterior era în plină perioadă de expansiune. Se exportau materii prime, mai ales produse alimentare sau provenind din creșterea vitelor. Întinderile însămiînțate creșteau și ele: astfel, de la 19.078.900 ha, cite erau în 1908, s-a ajuns la 24.586.000 ha în 1914. Totuși întreaga producție nu slujea decît la îmbogățirea proprietarilor de pămînturi, care prefăceau țara într-o anexă a cercurilor conducătoare britanice și exploatau cu brutalitate țărănimea.

În epoca aceea, țăranul a început să se organizeze, creînd în ziua istorică din iulie 1912 *Federacion Agraria Argentina* (Federația Agrară Argentiniană), cea mai importantă din țara noastră și cea mai autentic reprezentativă. Atunci s-a lansat pentru prima dată lozincă împărțirii marilor moșii: „Pămîntul pentru cei ce vor și pot să-l muncească”. Dar cercurile conducătoare impuseră chirii atît de mari pe ferme, încît ele ajungeau pînă la 33% din producție, și nerușinarea lor merse atît de departe încît trimiteau vitele la pășune pe locurile cultivate de coloniști, pentru ca să le mîncească recoltele, iar aceasta fără a le oferi cea mai mică compensație. Aceasta se petrecea în 1918, cînd s-au înregistrat prețurile cele mai scăzute pentru porumb, imposibil de vîndut alt fel.

Drept consecință, țăranii declarară o grevă mare în 1919, conduși de *Federacion Agraria Argentina*. Extraordinar a fost exemplul dat de lupta muncitorilor agrari din uriașa Patagonie, unde în plin secol al XX-lea (1920—1921) muncitorii mai erau încă legați de feudalii lor ca servii din evul mediu. Proprietarii de moșii își aveau chiar și propriii lor polițiști, care aplicau „peonilor” pedepse corporale. Aceștia însă, stimulați de succesul mișcării muncitorești de la orașe, începură să prezinte revendicări pentru îmbunătățirea condițiilor, pentru o mai bună alimentație, locuințe normale și omenești, pentru dreptul de a fi liber să-ți întemeiezi un cămin, pentru dreptul la o zi de repaus pe săptămîină, dreptul de a primi ziare etc. În unele gospodării agricole (estancias), peonii fură goniți, în altele torturați în mod sălbatic de polițiști. Populația sătească se solidariză cu peonii, iar aceștia dezlănțuiră o mișcare vastă care a avut ca urmare represiuni sîngeroase: 1.500 muncitori de la sate au fost omorîți, printre ei aflîndu-se numeroși tineri.

Sub acest drapel al combatanților eroici, al căror nume a rămas necunoscut, luptă astăzi tineretul de la sate din uriașa și bogata noastră țară.

Cum sînt organizați

Am spus mai sus că *Federacion Agraria Argentina* este cea mai importantă organizație a satelor noastre. Ea întrunește 33.842 de fermieri și arendași, fără a număra miile de mici proprietari.

¹ *Emfiteoză* — contract pe termen lung care se deosebește de contractul obișnuit prin aceea că conferă un drept de ipotecă ce poate fi cedat și este seziabil.

Tinerii țărani argentinieni au creat și ei ansambluri folclorice. Dar ce greu se obțin resurse materiale (stînga)

Bineînțeles, nu toți locuiesc în condiții bune la Buenos-Aires, dar, oricum, condițiile sînt mai bune decît pe aceste plantații „Yerba Mate” din regiunile sătești (dreapta)

Este logic ca tinerii țărani, care suferă mai mult ca oricine de pe urma exploa-
tării și mizeriei, a zilelor nesfârșite de muncă, a lipsurilor nenumărate și a nesiguranței
zilei de mîine, să vadă în F.A.A. organizația lor de luptă. De aceea, ei au și constituit
în toată țara vreo 250 centre de formație a tineretului agricol.

Centrele acestea sînt organisme de luptă, de educație ce grupează tineretul de la
sate. Acolo tineretul practică sporturile, capătă educație și cultură, este inițiat în miș-
carea cooperatistă, precum și în gruparea tuturor elementelor tinere în vederea progre-
sului colectiv, învață să conducă mașinile agricole și să aplice tehnica modernă la muncile
agricole și mai ales să urmărească cucerirea pămîntului și apărarea drepturilor lor.

Centrele dezvoltă o activitate intensă pentru urmărirea obiectivelor acestora. În
ceea ce privește tineretul feminin, monitoarele desemnate de F.A.A. străbat localitățile
rurale predînd acolo lucrul manual, croitoria, economia casnică etc. La sfîrșitul cursu-
rilor, ce durează de obicei 15 zile în fiecare localitate, se expun lucrările executate. În
ceea ce privește adolescenții, ei învață de la tehnicienii tehnicii lucrului cu mașinile agri-
cole. Centrele își iau sarcina să recruteze tineri ce se interesează de acest gen de ucenici.
În ultimul timp, de la 1 iulie 1954 pînă la 30 iunie 1956, s-au organizat la sate și în
alte așezări 198 de cursuri pentru femei și fete cu 5.073 de eleve și 62 cursuri de meca-
nică agricolă cu 1.773 de participanți.

Pe lîngă aceasta, centrele încurajează practicarea sporturilor și au de obicei propria
lor echipă de fotbal.

Ceasuri grave...

Epoca prezentă este mărcată de numărul excesiv de latifundiați ce cangrenează
economia argentiniană de la sate. Cea mai reușită mostră este așa-zisul „Plan Ibarbia”,
propus de o comisie guvernamentală și care preconizează în principiu ca: 1) fermierul
să cumpere pămîntul la prețul său actual — foarte ridicat — sau să plece; 2) cei ce
nu admit sporirea chiriei pe fermă să plece; 3) să se înființeze un arbitraj care să fixeze
prețul pămîntului sau tariful de spor al chiriei pe fermă, dacă nu, se face expulzarea.
Cum majoritatea fermierilor nu pot cumpăra pămîntul și nici plăți chirie mai mare pe
fermă, nu le rămîne decît groaznică perspectivă de a fi expulzați. Și, într-adevăr, în
ultimele luni, se fac zilnic mii de expulzări.

Iată atmosfera în care s-a ținut cea de-a 3-a Adunare bială a Tineretului Agrar.

Tăciunile care va da foc...

Rosario, cel de-al doilea mare oraș al republicii, răsună de voci calde într-o atmosferă
suprasaturată de mișcările lunii octombrie. 171 de delegați, reprezentînd 129 centre
de formație a tineretului agricol, au sosit din toate colțurile țării.

Cea de-a 3-a Adunare bială a Tineretului Agrar a fost întîmpinată cu entuziasm
de tineretul de la orașe. Prezența tineretului de la sate a fost aplaudată de organizațiile
studentești, ca Centrul de filozofie și litere și Centrul studenților în medicină, farmacie
și altele de același gen, de organizațiile muncitorești, cum e Comisia de tineret a mișcării
pentru democratizarea și independența sindicatelor și de „Fraternidad”, a feroviarilor.

La adunare s-a discutat despre reforma agrară. Acesta a fost tăciunile care a dat
foc inimilor tineretului de la sate, făcîndu-le gata să explodeze. Printre principalele
probleme discutate cităm: acordarea de credite pentru cumpărarea pămîntului „a cărui
preț exact trebuie fixat după valoarea sa productivă, după randamentul mediu și după
prețul produselor din cursul ultimilor zece ani”, reclamarea demisiei ministrului Agri-
culturii și Creșterii Vitelor și declarația că centrele de tineret vor funcționa în permanență
pînă cînd problema pămîntului va fi soluționată sau studiul ei amînat pînă la
stabilirea unui guvern constituțional; colaborarea cu adunarea generală a agricultorilor
și a fiilor lor la Buenos-Aires, dacă nu intervin soluții favorabile țăranilor, pînă la 31
decembrie.

Rezoluțiile caracterizează combativitatea celei mai însemnate adunări a tineretului
de la sate ce a avut loc în țara noastră. Tinerii țărani din lumea întreagă pot
avea încredere în tineretul nostru curajos și neînfricat de la sate. El va ști să-și valorifice
drepturile și să obțină prin luptă satisfacerea revendicărilor sale.

Tăciunile s-a aprins. În curînd va fi o forță și nimeni nu-l va putea stinge.

TELEGRAMS

●VIENA: Tineretul Liber Austriac și-a
luat sarcina patronării tineretului de pe
Coasta de Fildes. El dorește să colecteze
40.000 de șilingi pentru a permite mai multor
tineri din această țară să plece la Moscova.

●MOSCOVA: Lozuri cîștigătoare în valoarea
de peste 2.000.000 de ruble, în care intră
80 de automobile, 2.600 de motociclete, 200 de
piane, 6.400 aparate de televiziune și de
radio și 800 mașini de cusut, vor putea fi
cîștigate la marea loterie organizată cu
prilejul pregătirilor celui de-al VI-lea Festival
din Uniunea Sovietică.

●ATENA: Organizația de tineret a Parti-
dului Democrat al Muncitorilor Greci a
invitat printr-un apel organizațiile de tineret
din lumea întreagă să protesteze împotriva
experiențelor cu arme nucleare și stabilirii
de baze atomice și să lupte pentru interzicerea
armelor de exterminare în masă.

●PARIS: Congresul anual al Uniunii
Naționale a studenților francezi, care numără
50 ani de existență, s-a sfîrșit prin sciziunea
acestei organizații. 17 din cele 54 de federații
departamentale au refuzat condamnarea poli-
ticii algeriene a guvernului francez.

●ABIDJAN: Comitetul Executiv al Consi-
liului Federal al Tineretului din Africa
Occidentală Franceză a hotărît organizarea
unui festival al tineretului la Abidjan.
Consiliul federal trimite o delegație la cel
de-al VI-lea Festival de la Moscova.

●HAVANA: Președintele actual al Federa-
ției Studenților din Cuba și ulterior trei
studenți au fost uciși în timpul unei încăierări
cu poliția guvernului Batista.

●CLERMONT-FERRAND (FRANȚA):
Congresul Federației naționale a consiliilor
părinților elevilor de la școlile publice,
ce se va ține la Clermont-Ferrand între 8 și 10
iunie, va avea ca temă: „Influența marilor
mijloace de expresie a gândirii: presă,
cinema, radio, televiziune asupra copilului,
temă care face actualmente obiectul unei
anchete în mijlocul a 15.000 de familii.

●BELGRAD: Comitetul Central al Uni-
unii Tineretului Popular Iugoslav a lansat o
anchetă asupra valorii sociale a festivalurilor
tineretului.

●PRAGA: La cea de-a 13-a sesiune a
Comitetului Executiv al Federației Sindicale
Mondiale, ținută de curînd la Praga, s-a
aprobat pentru vara 1958 convocarea Confe-
rinței Sindicale Mondiale a Tinerilor Oameni
ai Muncii.

●Alianța Universală a Uniunilor Creștine
de Tineri (Y.M.C.A.) a hotărît să organizeze
pentru conducătorii organizațiilor de tineret
cercuri de studii și discuții despre utilizarea
energiei atomice.

●NEW YORK: De la 3 iunie la 13 iulie
— O. N. U.: consiliu de administrație.

●GENEVA: 5 iunie — B. I. T.: Confe-
rința Internațională a Muncii — cea de-a
40-a sesiune.

●EVIAN (FRANȚA): de la 5 la 8 iunie
— Comitetul Internațional Olimpic: ședința
Comitetului Executiv, a comitetelor naționale
și a federațiilor internaționale.

●BELGRAD: Între 5 și 10 iunie —
Conferința Puterilor Mondiale — reuniune pe
secții.

●MONTREAL (CANADA): Între 5 și 15
iunie — Consiliul Internațional al Femeilor:
ședință trianuală a Consiliului.

●ITALIA: la 28 iunie — Congresul Anual
al Uniunii Internaționale a Cinematografiiei
de Amatori.

●WIESBADEN (GERMANIA): la 28
iunie — W. H. O. (Birou european) —
Conferința Europeană despre Educația Sani-
tară.

din
lumea întreagă

COPILĂRIA PREȘA

La cel de-al IV-lea Congres al F. M. T. D. se va ține un seminar pe tema:

„Educația copiilor și munca organizațiilor de copii”
Se vor dezbate numeroase probleme. Una din ele refăcându-se în mod deosebit atenția prin importanța sa în legătură cu comportarea prezentă și viitoare a copiilor: aceea a presei specializate destinate copiilor.

Intr-o revistă intitulată „La presse enfantine” („Presă copiilor”), publicată de Serviciul Național al Tineretului sub patronajul Ministerului Instrucției Publice din Belgia, domnul T. Decaigny analizează logic anumite consecințe, fericite sau nefericite, ale lecturii diferitelor publicații.

Ni s-a părut util să expunem aici, în luna iunie, Luna copilului, câteva puncte speciale ridicate de domnul Decaigny în preocuparea noastră de a lărgi dezbaterile, de a da naștere reflecțiilor, de a deștepta părerea tuturor acelor educatori, conducători de organizații, părinți etc. ce își concentrează toată atenția asupra copilului, asupra viitorului lui.

I O otravă lentă, distilată în imagini: „comics”-urile

S-a făcut de multe ori de acum procesul „comics”-urilor. Care sînt aspectele lor esențiale?

Lumea „comics”-urilor este o lume bălțată, burlescă, excitantă, de bilci, avînd în plus rafinamentele moderniste ale imaginii, mai înșidios sugestivă prin forța repetării și de o pătrundere mai sigură, dat fiind că cititorul se poate complăce în voie în universul acesta format pe jumătate din groază, pe jumătate din crimă, pe care l-a cumpărat aproape pe gratis.

Aici oamenii sînt apucați de picioare, colo un erou gangster pompează sînge din coasta unei femei torturate, mai departe, o eroină — gen copertă de revistă — seceră prizonierii cu mitraliera. Crimă, trădare, sadism, viol, sexualism, bicepsii umflați, razele morții; în „comics”-uri întîlnim în primul rînd forța fizică, ceea ce nu necesită nici un efort. Cu ajutorul cîtorva accesorii indispensabile (browning, brici, dinamită etc....) se sparg geamuri, se doboară adversari, se deraiiază trenuri, se aruncă în aer poduri.

Personajele — asasini cu fața verzuie, victime cu fața palidă — se exprimă prin monosilabe.

Cititorii proști sînt cîștigați din oficiu. „Comics”-urile corup tineretul?

Delicvența rezultă dintr-un complex de cauze și de condiții multiple — spun unii care au tendința de a disculpa „comics”-urile pentru a arunca responsabilitatea asupra cinematografului, de pildă.

„Publicațiile acestea nu sînt sursa principală a delicvenței, deși îi procură foarte adesea modelele” — spun alții.

„Este un mod de a-și omorî vremea cînd alte distracții mai interesante sînt imposibile sau inexistente” — se mai spune încă. În orice caz, față de evidența creșterii criminalității infantile, nocivitatea „comics”-urilor este unanim recunoscută și aceasta merită felicitări. Dr. Frederic Wertham, psihiatru american, care a închinat șapte ani cercetărilor influenței „comics”-urilor asupra criminalității juvenile din Statele Unite, se exprimă astfel în cartea sa „Seducerea inocenței” vorbind despre „comics”-uri:

„Există în ele un fond de violență, de bru-

talitate, de sadism, de poftă sîngeroasă, de șiretenie, de dispreț al vieții omenești și o căutare mereu neînnoită de victime inferioare: criminali, oameni din alte rase, din alte națiuni, ființe supranaturale sau interplanetare. Nota dominantă este brutalitatea.”¹

Dr. Paul Witley), profesor la Universitatea North-Western din Statele Unite, vorbește astfel despre „comics”-uri:

„El prezintă lumea noastră într-o atmosferă fascistă de violență, de ură și de distrugere. Este vătămător pentru copiii să primească un asemenea aliment zilnic ce exaltează puternic societatea fascistă.”²

„British Medical Journal” din Marea Britanie publică un editorial pe aceeași temă: „Comics”-urile de groază sînt obscene și dacă admitem definiția dată acestui cuvînt de dicționarul Oxford, sînt dezgustătoare, josnice, respingătoare, impulsive, groaznice, grețoase.”³

Iată, cred cîteva păreri ce pot da naștere unei dezbateri interesante.

Ce pot face părinții, educatorii, forțele sănătoase în fața acestei ofensive împotriva copiilor?

Ne propunem să cercetăm aceasta în capitolul următor.

1. Frederic Wertham, M.D.: „Seduction of the Innocent”, Inc. New York 16, pag. 176.

2. Lucr. cit., pag. 12

3. „The Comics Campaign”, Bulletin nr. 1, Ianuarie 1955.

„Curățenie prin vid”, „Fără șoareci în business”, „Riffiffi”, „Uciugații”... Prea des personajele și subiectele împrumutate din „comics” se etalează pe afișe sugestive lipite în fața cinematografulor. Tineretul poate „trăi astfel mai aproape” isprăvile eroilor lor favoriți...

Citeva statistici privitoare la diluzarea „comics”-urilor

Revistele ilustrate pentru copii sînt adresate unui public destul de mare, a cărui vîrstă variază de la 5 la 19 ani.

În America se publică pe lună 80.000.000 — 90.000.000 exemplare de reviste ilustrate (pentru 34.000.000 de tineri între 5 și 19 ani). În Anglia tirajul lunar al publicațiilor de origine engleză se ridică la vreo 30.000.000, la care se adaugă cam 5.000.000 de publicații de origine americană, adică un total de 35.000.000 (pentru 10.000.000 de tineri).

În Italia cifra lunară este de vreo 30.000.000 (pentru 10.000.000 de tineri). În Franța tirajul lunar se ridică la 16.000.000 (repartizate la 120 de titluri) pentru o populație tînă de aproape 9.000.000.

Trebuie să semnalăm cu titlu comparativ că în această țară publicațiile sănătoase nu se adresează decît unui milion de tineri, și aceasta dacă forțăm cifrele. Presa în care miroase a praful de pușcă și a sînge („Supraomul”, „Luptele în era atomică”, „Mîneca crimei”, „Scandalurile amoroase”, „Criminalii în acțiune”, „Oamenii în război” etc...) își împart celelalte 8.000.000 de cititori.

Legislație împotriva revistelor ilustrate proaste

În unele țări, problema unei legislații speciale sau a unei cenzuri oficiale a dat naștere la nenumărate controverse.

Unii văd în ea o amenințare a libertății de exprimare, alții subliniază faptul că este vorba de copii ce nu pot face încă singuri discriminări. Mai multe țări au și luat măsuri de protecție, dar mai trebuie semnalat că foarte des măsurile de reprimare nu i-au putut atinge decît pe micii traficanți, pe intermediari și nu pe editorii care realizează venituri mari pe plan internațional din publicarea „comics”-urilor.

Astfel, secția de cercetări de pe lângă Universitatea din California a publicat un raport în care scrie că în S.U.A. „comics”-urile au o cifră de afaceri de peste 100.000.000 de dolari ceea ce ar însemna mai mult decît toate manualele școlare din învățămîntul primar și secundar la un loc.

Dar oricare ar fi folosul unei legislații, majoritatea specialiștilor și a educatorilor pot să fie de acord — și noi nu putem decît să fim și noi de acord cu ei — să considere că lupta împotriva unei lecturi proaste nu va fi eficientă decît dacă se vor pune la punct, pe lângă măsurile negative, și o serie de sugestii constructive și de remedii pozitive.

Cum să combatem literatura vătămătoare?

II

A | Acțiunea pozitivă a școlii

Este indiscutabil că școala are un rol primordial de jucat în lupta pentru o mai bună presă de copii și o mai bună literatură pentru tineret.

Căci la vîrsta școlară visezi cum să coto-noghești colegii, cum să îmblînzești caii sălbatici, cum să „spargi” o bancă. La vîrsta școlară visezi răni și cucuie, visezi să fii un „dur”. Și cînd ești un „dur” trebuie, nu-i așa, să citești despre oameni duri! Și nu despre lucruri fade și siropoase, pe care nu le citești decît fetițele sau curcile ploate!

Dar tendința aceasta — foarte firească — a copilului către risc, către fapte mari trebuie oare satisfăcută de reviste ilustrate proaste?

Povestirile cu exploratori, faptele vitejești din istorie pot înlocui în mod avantajos aventurile supraomului, ale fantomei sau ale lui Jim din junglă. Rămîne modul de a proceda, organizarea lecturii copiilor, care, trebuie să o recunoaștem, este considerabil îngreunată în multe țări din cauza claselor supraaglomerate. Evident, atenția profesorului nu poate să se îndrepte asupra fiecărui caz în parte.

Un alt punct esențial este acela al atmosferei școlare și al locului ce i se rezervă copilului în viața școlară. În general „comics”-urile sînt citite din nevoia de a evada. Dați elevilor responsabilități, creați pentru ei o viață extrașcolară inteligentă, unde tendințele lor active și creatoare vor putea găsi curs liber, aveți față de ei o atitudine de apreciere și de încredere, — iată elementele unei politici eficiente.

Pe de altă parte, trebuie sporită folosirea cărții în clasă ca izvor de cunoștințe, de documentare, de descoperire.

O bibliotecă școlară bună — mai ales în centrele unde bîntuie „comics”-urile — este o armă necesară în lupta pentru o lectură sănătoasă a copiilor.

Într-adevăr, copilul se repede la reviste ilustrate mai ales cînd nu are nimic mai bun de făcut sau cînd nu-și poate face rost de cărți.

Bibliotecile ar trebui adaptate chiar nevoilor de fiecare oră, creîndu-se secții noi (discotecii, filnoteci etc.) față de dezvoltarea radioului, a cinematografului, a televiziunii (asupra programelor acestora vom mai reveni, de altfel).

În sfîrșit, multe posibilități mai rămîn încă deschise școlii pentru ca ea să joace un rol educativ și trebuie salutate toate inițiativele luate în sensul acesta.

B | Rolul presei, al radioului și al cinematografului

Să ne ocupăm acum de influența acestor mari mijloace de informație și de distracție: presa, radioul și cinematograful.

Toate temele din „comics”-uri, grosolană, vulgaritatea, falsul lor sentimentalism sînt reluate și amplificate, în mai mare sau mai mică măsură, în mai multe sau mai puține țări, de aceste mijloace moderne de comunicație.

Să ne gîndim doar la afișele pornografice etalate în fața cinematografulor, la unele desene pe bandă „îndrăznețe” prezentate

publicului și care — culmea culmilor — poartă mențiunea „copiii admiși”.

Pe de altă parte se știe că un copil citește tot ce-i cade în mînă: marea presă senzatională pentru adulți este zilnic la îndemîna sa, precum și presa, mai mult sau mai puțin vătămătoare, gen presă sentimentală.

Ce să gîndească, de pildă, un copil despre simple fapte diverse publicate adesea în prima pagină de anumite cotidiane? Într-un roman, într-un film, asasinatul și furtul încă mai fac parte dintr-o poveste, din domeniul imaginației. Dar faptul divers de fiecare zi, care nu este cu nimic mai prejos de cele din romane sau filme, oglindește însăși realitatea vieții!

O bibliotecă bună este o armă excelentă în lupta pentru o lectură sănătoasă a copiilor

În sfîrșit, anumite șansonete prezentate la radio sînt cu totul deplasate.

După cum se poate vedea, o acțiune limitată doar la „comics” nu ar fi deloc eficientă.

Rămîne rolul pozitiv pe care-l poate juca presa, radioul, cinematograful, televiziunea. De ce nu s-ar putea găsi în presă o critică continuă, competentă a tot ce apare în domeniul tineretului?

Radioul și televiziunea ar trebui și ele să prezinte cu regularitate o revistă a cărților de tineret, contribuind la promovarea gustului pentru lectură la tineri și folosindu-se în mod înțelept de mijloacele speciale și multiple de care dispun.

În sfîrșit, de ce nu s-ar da mai multe filme de scurt metraj tot atît de instructive pe cît de plăcute?

Iată, așadar, cîteva probleme ce se ridică în domeniul acesta mereu nou, mereu mai perfecționat de informație.

Ce perspective să dăm copiilor?

Ce perspective să dăm copiilor? În domeniul acesta, dacă educatorii au un rol primordial de jucat, dacă este vorba ca ei să muncească activ pentru crearea unui sistem de educație care să poată forma la copii idei, valori și atitudini ce vor face din ei oameni capabili să asigure progresul societății, ni se pare că rolul organizației de tineret este tot atât de important.

A | Rolul organizațiilor de tineret

Ce pot face organizațiile de tineret? Sarcinile lor sînt multiple. Sprijinirea și difuzarea cărților bune și a publicațiilor bune, rezervarea unui loc bun pentru cărți în activitățile lor, crearea unui curent de interes pentru cercetări în domeniul lecturii copiilor, trezirea inițiativelor pentru crearea bibliotecilor, formarea comitetelor de lectură etc... Iată cîteva idei ce ar trebui să favorizeze dezvoltarea copiilor și a tineretului și orientarea lor spre activități sănătoase, creatoare, constructive.

Dar este rar — și aceasta nu e decît normal — să vezi un copil cufundat ceasuri întregi în lectură.

El simte nevoia imperioasă de a se dărui unor activități mai viabile, de a se întîlni cu colegi. Și, după cum am mai spus-o, la vîrsta asta se visează doar rîni și cucuie. Tot la vîrsta aceasta, sub o influență rea, copilul riscă să se dedea la acte deplorabile a căror amploare n-o poate prevedea.

Gustul firesc pentru risc va fi orientat sănătos în măsura în care organizațiile de tineret vor ști să țină seamă de nevoile și năzuințele copilului, în măsura în care se vor organiza ieșiri în aer liber, tabere la cîmp, excursii, vizitarea muzeelor și uzinelor, lucrul practic, dansul și cîntecele, sportul etc.

Activitățile acestea colective sustrag copilul de sub influența filmelor rele și a revistelor ilustrate proaste, contribuie, de asemenea, prin ajutorul dat familiilor, la organizarea distracțiilor sănătoase pentru copii, dezvoltă cele mai frumoase calități omenești: loialitatea și curajul, spiritul tovarășesc, gustul pentru învățatură și pentru munca bine făcută, spiritul de inițiativă și de răspundere. Inutil să mai spunem că educatorii și educatoarele trebuie să cîștige stima și încrederea copiilor. Sarcină grea, dar cît e de pasionantă!

Acestea sînt doar cîteva elemente ce ne par esențiale, dar diversitatea mijloacelor de educație este foarte mare, oferind tot felul de posibilități liberei dezvoltări a inspirației și a capacității de creație a copiilor.

Cîteva concluzii

Ne-am mulțumit, în cursul acestor trei capitole, să atragem atenția asupra cîtorva aspecte din problemele ce stau în fața copilăriei. Am avut mai ales grijă, după cum am spus în introducerea noastră, să ridicăm aceste probleme în preocuparea noastră de a lărgi dezbaterea, de a deștepta părerile educatorilor, părinților etc... Grijă noastră este de a crea copiilor un viitor sigur de bunăstare și de bucurie, de a contribui la îndeplinirea înaltei misiuni sociale a educatorilor față de tineret și de popoare.

S F Î R Ș I T

Să se dea copiilor responsabilități, să se creeze pentru ei o viață extrașcolară inteligentă, unde tendințele lor active și creatoare își pot da drumul în voie...

B | Revistele ilustrate trebuie suprimate? Cîtea realizări

Trebuie oare suprimate publicațiile ilustrate pentru copii? Nu credem că trebuie. Căci de ce am înlătura o tehnică ce poate atrage tineretul spre lectură și cultură?

Rămîne însă problema conținutului, și aceasta este problema fundamentală. S-au încercat experiențe interesante pe tema aceasta. O publicație americană „Picture Progress”, publicată pentru școlile primare, este concepută ca un auxiliar al învățămîntului. Fiecare număr este închinat unui centru de interese: „Epoca omului din caverne”, „Descoperirile lui Pasteur”, „Viața de circ” etc...

Formula revistei ilustrate este, după părerea mea, o formă nouă de exprimare ce trebuie folosită în mod inteligent. Alte cîteva realizări sînt: în Olanda s-a creat o „fundatie” pentru literatura de tineret, în Danemarca o experiență îndrăzneată a fost încercată de ziarul „Social-demokraten”. Din 300 de candidați, 37 de tineri, selecționați între 7 și 17 ani, și-au confecționat singuri propriul lor jurnal. „Scrieți ce și cum doriți” — li s-a spus. O revistă remarcabilă, „Literature de Jeunesse”, se publică în Belgia. În Austria cărțile pentru tineret și copii au înlocuit de multe ori cupele și medaliile

ca premii sau recompense la competițiile culturale și sportive.

La Berna s-a început schimbarea publicațiilor proaste cu cărți bune. Rezultatul a fost uimitor.

„Săptămîna cărții pentru copii” este acum organizată cu regularitate în Marea Britanie, Noua Zeelandă, Australia etc.

Și în Franța s-au ivit numeroase inițiative, cum este, de pildă, frumoasa organizație: „L'Union des Vaillants et Vaillantes” (Uniunea Curajoșilor și Curajoaselor).

În Ungaria noile planuri de studii din școlile normale fac loc, în cadrul studiului literaturii generale, cărților pentru copii și rolului educator pe care-l poate juca literatura de copii.

Datorită „Casii cărții pentru copii”, peste 100.000 de biblioteci școlare și mii de biblioteci de copii sînt înzestrate cu cărți pentru peste 36.000.000 de școlari sovietici. În fiecare an, în timpul vacanței de primăvară, se organizează în această țară „Săptămîna cărții copilului”, care se bucură de un succes considerabil.

Iată cîteva din realizările fericite de care nu putem decît să ne bucurăm.

Influența filmului asupra copilului

Profesorul Heuyer, specialist de psihiatrie infantilă la Facultatea din Paris, a făcut împreună cu elevii săi o anchetă despre influența „imediat vizibilă” a filmului asupra copiilor. O serie de experiențe au permis stabilirea progresiei următoare:

I. Peste nivelul mintal de 7 ani, copilul vede imaginile, înțelege secvențe scurte, dar nu poate prinde succesiunea secvențelor.

II. Peste vîrsta de 9-10 ani, el poate înțelege succesiunea, dar nu-l prinde înțelesul.

III. Între 10 și 12 ani, copilul poate înțelege înlănțuirea secvențelor. Dar abia pe la 13 ani poate el înțelege filmul în ansamblul său și extrage din el o idee generală. Exemplul rău al eroilor de pe ecran este deosebit de vătămător și exercită o adevărată putere de fascinație asupra caracterelor slabe.

PRINTRE LAUREAȚII CELUI DE-AL III-LEA CONCURS
NAȚIONAL AL TINERILOR SOLIȘTI DIN ROMANIA:

La scoala măiestriei

Creșterea artistică a tinerilor soliști în cadrul celui de-al III-lea Concurs național organizat în cinstea Festivalului de la Moscova a fost un nou prilej de trecere în revistă a tinerelor noastre forțe artistice — mândria noastră a tuturor. Peste 500 de soliști au participat la etapele acestui concurs, care a constituit o adevărată sărbătoare a întregului tineret din România. Cele 67 de premii și 35 de mențiuni onorifice acordate celor mai buni și mai talentați tineri artiști au încununat eforturile finaliștilor.

Să vă prezentăm câțiva dintre posesorii titlului de laureați ai concursului...

★

...Ușoară ca un fulg, în pasul grațios al dansului, balerina Larissa Sorban (fotografia I) parcă nici nu atinge podeaua... Plină de fantezie, ea recrează imaginile muzicale prin figuri aparent spontane, izvorâte din întreaga-i făptură.

De la dansul clasic, tradițional, până la cel de caracter și acrobatic, balerina lovește aceeași putere expresivă, de plasticizare a elementului melodic.

★

Cozighian Varujan (fotografia a II-a) este student la conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București. Strunele sale au darul de a strecura fiori în suflet; „Cremoneza” lui răscălește cele mai îndepărtate tainițe ale inimii. În seara premierii soliștilor, la Teatrul C.C.S. a fost furtunos aplaudat pentru „Burlesca” de Feldman și „Gavota” de Prokofiev.

★

Printre „ambasadorii” artei populare românești care au fost în China și R.D. Vietnam se numără și Angela Moldoveanu (fotografia a III-a). Membră a ansamblului „Ciocîrlia”, ea a reușit mari succese în Îndepărtatul Orient.

Scundă, cu codițe ca mura și îmbrăcată în port de țară, ea amintește de țărâncuța din poeziile populare.

Ne-a mărturisit că a cîntat de două ori și la Moscova, dar că dorința ei este să meargă din nou acolo, la festivalul din acest an.

★

Vreți să știți cine sînt cei trei dansatori din fotografia a IV-a? Ilie Gheorghe, Ilie Ion și Constantin Gheorghe, care au obținut premiul I la dansuri populare: Pe lângă cunoscutul și tradiționalul joc „Călușarii”, ei au învățat și un dans țigănesc; fotoreporterul nostru i-a surprins executînd acest dans.

★

Aceștia sînt doar câțiva dintre premiați.

Concursul național al tinerilor soliști a scos la iveală înaltele posibilități artistice cu care tineretul din România dorește din toată inima să se prezinte la mult așteptata întîlnire de la Moscova.

I. MIHUȚ
Foto: D. F. DUMITRU

In numărul nostru din februarie am început o anchetă asupra problemei: „cinematograful și tînăra generație”. Dezbaterea la care participau cineaști și actori cunoscuți din diferite țări se arată promițătoare. Într-adevăr, contribuțiile nu s-au lăsat așteptate. Am publicat în numărul din martie părerile consiliului Școlii superioare germane de cinematografie, ridicînd cîteva probleme de discutat în cadrul întîlnirilor cineaștilor ce vor avea loc în timpul Festivalului de la Moscova. Și iată că acum ne-a parvenit o contribuție deosebit de interesantă de la asociația franceză „Cinepax”. Ii rezervăm aceste pagini în speranța că și alte păreri se vor adăuga dezbaterii noastre, al cărui punct culminant va fi discuția din timpul celui de-al VI-lea Festival.

„ÎNȚĂLNIRE LA VARȘOVIA”

Un film despre
și pentru tineret

*Cîteva
considerații
pentru ancheta
voastră*

„Cine spune «tineret», spune: Acțiune, prietenie, dragoste. După tînărul «efeminat», «seducător», cinematograful cu scopuri comerciale, josnice, încearcă acum să introducă tînărul «violent», «depravat», «cinic».

Trebuie să se dea tineretului filme în care să se regăsească cu adevărat. Nu trebuie exagerat în nici unul din sensuri atunci cînd se pune în scenă cazul unui tînăr. Acțiune, dragoste, multă dragoste, dragoste de viață, de țară, de naștere, de meserie, de părinți și, bineînțeles, dragostea dintre un bărbat și o femeie”.

Fără lecții de morală. Dar în orice caz, filmul trebuie să inspire tinerilor spectatori dorința irezistibilă de a se întrece pe ei înșiși. El trebuie să redea speranță, curaj tinerilor acriți, decepționați, dezarmați ce se cred zdrobiți și fără apărare.

Iată ce am încercat și noi să facem pentru toți „Jacques” de pe pămînt prin filmul nostru „Întîlnire la Varșovia”.

PAUL CARPITA

În mijlocul ruinelor rămase de pe urma războiului, mărturie a suferințelor Varșoviei, o fatiță poloneză îl cere lui Jacques un autograf

Am citit în „Tineretul lumii” din luna februarie 1957 interviul vostru și un fragment din declarația domnișoarei Rufina ne-a mișcat în mod deosebit. Este vorba de pasajul următor:
 „...De ce tinerii cinești din diferite țări nu ar crea un film închinat festivalului, ideilor sale, participanților săi? Dar nu un documentar cum a fost cazul până acum, ci un adevărat film artistic!”
 Ei bine, dragi prieteni, s-a făcut! Filmul pe care-l doriți există... el a fost realizat de echipa noastră cu prilejul celui de-al V-lea Festival și se intitulează:

„ÎNȚILNIRE LA VARȘOVIA

Realizatorul filmului are 32 de ani, este prietenul și animatorul nostru Paul Carpita.
 Grupul „Cinepax” înseamnă: „Cinematograful pentru Pace”. Și era firesc ca ochii și inima noastră să se îndrepte către Festivalul de la Varșovia. Ca și voi, noi am spus: „De ce să nu facem un adevărat film artistic... o operă care ar cuprinde personaje în carne și oase, a căror viață, lupte și speranțe le-am cunoaște..., pe care i-am cunoaște înainte de festival?...”
 Ce muncă pasionantă, dragi prieteni!... Și am dus-o la bun sfârșit cu propriile noastre mâini. Era într-adevăr destul de greu să încerci să realizezi

un adevărat film de lung metraj, în 35 M/M, cu dialoguri, scenariu și personaje. Ar fi necesare pagini ca să vă expunem aci metodele noastre de realizare a acestui gen de film... Și știți că a trebuit să-i surprindem pe actorii noștri amestecați în mulțimea de figuranți involuntari..., să filmăm într-un tren adevărat, delegați adevărați..., actorii noștri jucându-și mereu rolul amestecați cu tineretul..., să turnăm filmul la Varșovia în sărbătoare, în grădinile publice..., într-un autobus supraaglomerat...

Fernand, unul din personajele principale ale filmului, poate să vă spună cum dirija Paul Carpita punerea în scenă, pe viu, cu ajutorul unor pancarte pe care actorii le citeau. ...A trebuit să modificăm într-una scenariul pe care-l aveam doar în linii mari... și care prindea viață chiar în clipa când se petrece evenimentul... Rezultatul este că imaginile sînt extraordinar de proaspete, de pline de realism. Unele scene turnate astfel sînt pur și simplu răscolitoare: mai ales scena de la Auschwitz..., aceea a ruinelor, unde o fetiță îi cere lui Jacques, emoționat, un autograf... scena despărțirii...

Îată în linii mari un rezumat al scenariului filmului „Înțilnire la Varșovia”, rezumat forțat schematic, căci în filmul acesta un rol extrem de important îl joacă imaginile și reportajul.

REZUMATUL SCENARIULUI

Filmul începe cu scenele de noapte din Varșovia în plină sărbătoare; tineretul dansează, în timp ce focuri de artificii luminează cerul... Într-o cameră de hotel, un tînăr stă aplecat pe masă..., scrie o scrisoare..., fața sa este din cînd în cînd luminată de artificiele îndepărtate... Jacques este trist... El gîndește scrisoarea cu voce tare..., aceasta începe astfel... „Mireille, ... unde ești în seara aceasta... amestecată în hora nebună... poate mă cauți?... Eu nu iau parte la serbare..., te-am minșit Mireille, v-am minșit pe toți... de la început... cînd vei citi scrisoarea... trenul te va duce departe de mine... pe veci? Poate... trebuie să știi... cine sînt...”

Ne întoarcem la Paris... Jacques și-a absolvit studiile. Caută de lucru. În sfîrșit este angajat la un ziar de senzație, care caută tocmai un nume sub care să publice un reportaj „senzațional despre Festivalul de la Varșovia...” Jacques își încearcă norocul... Pleacă în Polonia și în timpul călătoriei face cunoștință cu un grup de marsezezi veseli, delegați la festival. Între ei este și Mireille, o tînără muncitoare, și Fernand, impiegat la o societate de autobuse. Printr-o întoarcere îndrăznească înapoi, cunoaștem toate peripețiile ce au precedat plecarea lui Mireille și Fernand. Jacques se integrează în grupul lor și cu ajutorul unui redactor al ziarului redactează astfel articole „veridice”.

Îi face și puțină curte Mireillei pentru a justifica „frivolitatea fetelor de la festival”.

Și atunci, puțin cîte puțin, asistăm la emoționanta trezire a conștiinței lui Jacques. Festivalul îi redă încredere în el însuși. Nu se mai simte singur în viață..., cunoaște adevărata înfașurare a prieteniei... și în același timp o descoperă pe Mireille. Jacques este zărunținat. Nu a spus nimic, dar dorește să știe, dorește să trăiască mîndru. Îl urmărim singur prin Varșovia pe care o descoperă cu ochii și cu inima.

„Cum se aseamănă locurile și oamenii din lume!”... Jacques traversează o piață plină de porumbei, mamele își plimbă copilașii blonzi, băieții se joacă lîngă o fîntînă, iar pe un imobil distrus se vede un afiș imens pe care scrie: „Nu!” Jacques retrăiește festivalul mergînd înapoi. Îi este rușine... dintr-o dată. Este Jacques responsabil?... Articolele ușoare care i-au fost aproape dictate s-au tipărit... și totuși... cînd într-un parc zărește cîțiva tineri chinezi făcînd schimb de amintiri cu tinere fete... Jacques ne spune:

„... intitulasem articolul meu... «Înțilnirea pe... iarbă...» Mireille... știam ce întrebuișare va da ziarul aluziilor mele, mă gîndeam că nu mă privește!” Da... se spune: ce-mi pasă... îmi fac meseria, pînă în ziua cînd... Jacques a înțeles că festivalul i se adresează lui..., că spre el se întorc fețele prietene..., că spre el se întind mințile frățești.

Și atunci toată tinerețea care freamătă în el..., dragostea sa înflăcărată pentru viață au răbufnit atât de tare... Jacques se minunează de prima sa dragoste adevărată. Cei doi tineri nu și-au spus nimic, ei nu-și vor declara dragostea, dar Mireille, emoționată pînă la lacrimi, își va pune foarte simplu capul pe umărul lui Jacques în curtea lagărului de concentrare. Jacques își dă seama de rolul odios pe care a fost pus să-l joace, el își scrie spovedania, în seara închiderii festivalului.

„...nu-ți voi da scrisoarea decît la Geneva, cînd ne vom despărți și nu înainte, căci nu voi avea curajul...”

La Geneva Jacques îi dă Mireillei scrisoarea pe peron. Tînăra fată stă în ușa vagonului emoționată. Trenul pornește... Jacques îi apucă mîna Mireillei și fuge împreună cu trenul, viteza sporește, sporește... Cele două mîini se desceștează, Jacques rămîne pe peron urmărind din ochi trenul care se depărtează.

„...cînd drumurile noastre se vor despărți, amintește-ți mereu că te

iubesc și că aștept un semn de la tine, de la voi toți, prieteni, PRIETENII MEI...”
 Jacques nu mai este acum decît un punct mic de tot în capul peronului, tot mai îndepărtat...

Sfîrșit

Îată povestii, foarte, foarte pe scurt, în liniile sale mari, filmul „Înțilnire la Varșovia”, din care se degajă o emoție de nestăpînit. Sperăm din toată inima că tineretul din toate țările va putea vedea acest film, contribuția tineretului francez la lupta pentru pace și pentru fericire. Primiți, dragi prieteni, salutările noastre cele mai călduroase.

Am primit de la prietenul nostru Payes, membru în C.E. al F.M.T.D., un articol prin care contribuie la tribuna de discuții a celui de-al IV-lea Congres și din care avem plăcerea să publicăm aici partea esențială.

Africa și Asia sînt cele două continente unde puterile coloniale se instalează cel mai solid. Dar sfîrșitul celui de-al doilea război mondial trebuia să contribuie la trezirea conștiinței popoarelor asuprite, căci acestea își aduseseră și ele contribuția la lupta pentru libertate. Curînd însă toate promisiunile au fost călcate în picioare. Atunci s-a deschis o fază hotărîtoare a luptei acestor popoare pentru independența lor. Și aceasta a fost Bandungul...

Reunind pe reprezentanții tuturor națiunilor libere sau încă dependente ale Asiei și Africii, Bandungul a fost înainte de toate o întîlnire a milioanelor de oameni ce deveniseră conștienți și care plînă atunci nu putuseră juca nici un rol în „Concertul Națiunilor”. Bandungul a fost de asemenea un avertisment pentru puterile coloniale și o contribuție la lupta popoarelor pentru coexistența pașnică.

De atunci, înfățișarea lumii nu încetează, de altfel, să se transforme în favoarea lagărului păcii și anticolonialismului. Mai multe țări au obținut independența; printre ele se numără Marocul, Tunisia și, mai aproape de noi, Ghana. În ciuda presiunilor sălbatice ce se abat asupra ei, Algeria luptă și ea pentru cucerirea independenței.

Colonialistii inventează noi mijloace de dominație și de reimpărțire a teritoriilor ocupate.

Popoarele coloniale știu cît valorează compromisurile pe care colonialistii le propun ori de cîte ori se găsesc într-o situație fără ieșire. De aceea, ele trebuie să respingă și vor respinge toate sistemele atrăgătoare ce le sînt propuse și care nu sînt decît noi formule de dominație menite să înlesnească mai departe jefuirea bogățiilor de pe teritoriile noastre sub aspectul unei asocieri din care noi nu avem nimic de cîștigat. Popoarele noastre înțeleg să cucerească mai întîi independența lor completă, înainte de a discuta pe picior de egalitate cu celelalte națiuni libere, deoarece o națiune care nu se bucură de o independență adevărată nu ar putea renunța la suveranitatea ei sub pretextul ridicol că trăim într-o eră de interdependență.¹

Peste puțin timp, din inițiativa guvernului din Ghana, se va ține o conferință a statelor africane independente. După conferința de la Bandung, această nouă întîlnire trebuie să constituie un pas hotărîtor spre realizarea Statelor Unite ale Africii. Ea va ridica, fără îndoială, problema legăturii dintre diferitele state africane independente și a ajutorului pe care acestea trebuie să-l dea luptei de eliberare a popoarelor ce mai sînt asuprite. Pentru tinerii din țările Africii și ale Asiei, evenimentele din ultimii ani scot în evidență sensul în care lupta lor trebuie să se orienteze de acum înainte.

Dacă statele independente sînt preocupate de problema coeziunii în acțiunile lor, ele trebuie să fie preocupate în cea mai mare măsură și de legătura dintre organizațiile de tineret. Cînd se întreprinde o muncă de lungă durată trebuie asociați în mod cît mai strîns cei cărora le aparține viitorul.

Este oare de conceput ca organizații africane ce mențin relații excelente cu mișcările de tineret de pe alte continente să nu aibă nici un fel de legături pe plan african? Politica „divide et impera” (împarte pentru a domni) ne-a condus la această situație care riscă să ne îngreuneze mult munca. Este mai urgent decît oricînd ca tineretul african să studieze mijloacele de a se cunoaște, prin schimburi de delegații, întîlniri și seminarii. Ei vor trebui să beneficieze de ajutorul guvernelor independente și al tuturor organizațiilor internaționale ce sînt gata să sprijine lupta noastră.

Este evident că toată munca aceasta nu va putea fi făcută decît într-o atmosferă de pace internațională. Și aceasta înseamnă că trebuie să ne dăm și noi contribuția necesară la lupta pentru pace și coexistență, conform principiilor de la Bandung. Doar cei ce nu au încredere în viitor au interes să aprindă un focar de război.

Să ne cunoaștem mai bine, să coordonăm eforturile noastre pentru a ne opune mai bine ofensivelor noi ale colonialismului reînnoit, acestea trebuie să fie regulile mari ale acțiunii noastre viitoare. Bineînțeles, nu înseamnă că relațiile noastre cu tineretul din alte țări trebuie să sufere în consecință. Știm că solidaritatea celorlalte popoare cu lupta noastră nu este o solidaritate sentimentală, ci ea se sprijină pe faptul că fiecare lovitură dată colonialismului constituie o victorie pentru întreaga omenire progresistă.

¹ De un timp încoace națiunile independente ale Africii sînt un obiect la care rivnesc mulți. Pentru a putea rezista la aceasta trebuie ca ele să se unească urgent și să-și coordoneze acțiunile.

de PAYES ALIOUNE BADARA (Senegal)

Tineretul lumii

În numărul 5 al revistei noastre am publicat un articol, semnat de redactorul nostru șef, intitulat: „Sînteți mulțumiți de «Tineretul lumii»?” El a deschis o discuție cu cititorii noștri, cu conducătorii tineretului etc., despre caracterul, scopurile, conținutul și preocuparea revistei. Să ne amintim aici cîteva întrebări puse în acest articol. Autorul întreba:

„Revista noastră este destul de aproape de viața și de preocupările tineretului, de organizațiile acestuia, de problemele tinerei generații? Cui trebuie să i se adreseze revista noastră?”

Dezbaterea a început fără menajamente. Ne-au și sosit primele scrisori. Sperăm că pînă la Congresul F.M.T.D. ele se vor înmulți și mai mult.

Veți găsi mai jos cîteva scurte păreri ale membrilor Comitetului Executiv al F.M.T.D. și fragmente din scrisorile primite. Poate că unele dintre ele nu tratează despre toate problemele, dar cele ridicate sînt interesante și trebuie să dea naștere unei controverse utile de care revista nu are decît să profite. Ce credeți? Cu cine sînteți și cu cine nu sînteți de acord? Care este părerea voastră personală? Așteptăm, dragi prieteni, cititori sau conducători ai mișcărilor de tineret, ziaristi și difuzori etc., contribuția voastră la sarcina însemnată de a îmbunătăți „Tineretul lumii”.

...O calificare înaltă

...În ceea ce privește revista, voi spune deschis că așa cum este, oferă prea puțin interes și nu se pretează îndeajuns pentru a fi un instrument folositor de orientare și de informare. Revista F.M.T.D. trebuie să dobîndească o calificare înaltă pentru a se limita la informarea precisă și inteligentă a conducătorilor diferitelor organizații de tineret membre și nemembre.

EMO EGOLI
președintele Tineretului Socialist Italian
(membru în C.E. al F.M.T.D.)

Numărul de abonați s-a mărit

„În țara noastră și în cele vecine, numărul abonaților la revista s-a mărit simțitor. Oricare ar fi dorințele de schimbare a carac-

terului revistei, am vrea să arătăm tineretului din țara noastră ce valoare au activitățile federației și ale organizațiilor afiliate, pentru ca ei să poată învăța noi experiențe și să cunoască mai bine viața tineretului din alte țări...”

SULIMAN
secretar general al Uniunii Tineretului Sudanesez
(membru în C. E. și F.M.T.D. — Sudanul republican)

Îmbunătățirea conținutului

„Revista actuală este bine prezentată și interesantă pentru masele largi ale tineretului. Dar ea parvine mai ales tinerilor organizatori. Și aceștia așteaptă altceva de la organul

Interesantă și frumos prezentată

„...cred că revista este acum incomparabil mai bună decât era în trecut. Ea este interesantă și bine prezentată. Problemele mișcării tineretului și articolele închinete cinematografului, sportului, științei se unesc pentru a satisface mulți cititori. Și dacă mă întreb cum trebuie să fie «Tineretul lumii» nu pot răspunde decât: așa cum se prezintă actualmente. Nu înseamnă însă că accept tot ce se spune în revistă — trebuie să mărturisesc că am găsit și defecte și lipsuri —, dar linia ei generală îmi place: considerentele păturilor largi ale tineretului, căutarea punctelor

O dezbatere la care
vă invităm să participați

Citind anunțul din revistă, despre inițierea unei rubrici «Știință și tehnică», m-am bucurat foarte mult. Totuși nu toată lumea se interesează de probleme tehnice și aș dori să propun să lărgiți rubrica, introducând în ea artele plastice și științele sociale. În sensul acesta, mi-aș permite chiar să vă indic primele două probleme:

1. Lămuriri despre rasele și naționalitățile din lume.
2. O dare de seamă simplă despre statuturile legislative și administrative ale U.R.S.S. și S.U.A.”

KEN T. CAMPBELL
Jamaica, B.W.I.

Un ajutor pentru rezolvarea problemelor lor

Organizația noastră socotește că difuzarea „Tineretului lumii” este de mare utilitate. În țara mea, difuzarea revistei a permis organizațiilor ce nu au aderat la F.M.T.D., precum și conducătorilor tineretului să cunoască mai temeinic politica F.M.T.D., aspirațiile și idealurile tinerilor din diferite țări.

Conducătorii diferitelor organizații politice, agricole, sindicale și de alt tip citesc revista cu mare interes și, în general, găsesc în ea un ajutor pentru rezolvarea problemelor ce preocupă aceste organizații.

Pe de altă parte, revista s-a vândut cu succes pe străzi, chioșcuri de ziare și cu prilejul activităților importante duse în Argentina de organizațiile noastre membre.

Și acum, ce avem de criticat la adresa revistei: foarte adesea nu face cunoscută toată politica F.M.T.D. în întregime; acordă prea multă importanță problemelor sportive și culturale și prea puțină experiențelor organizațiilor naționale în munca lor zilnică, temelor de mare interes privitoare la colaborarea organizațiilor de tineret pentru asigurarea păcii, suveranității naționale și unui viitor mai bun. Uneori se produce însă contrariul, și revista își pierde o mare parte din atracția sa.

Până acum „Tineretul lumii” nu a oglindit destul de bine proporțiile mișcării de tineret din America Latină, atât pe plan sportiv și politic, cât și social și cultural. Ea nu a făcut cunoscute succesele, preocupările centrale, obstacolele ce se ivesc în calea acestei mișcări, împiedicând-o să capete o mai mare dezvoltare.

În special, ea a rezervat prea puțin spațiu în coloanele sale celor două probleme față de care au luat poziție aproape toate organizațiile de tineret din America Latină. Și anume: apărarea suveranității naționale împotriva infiltrării imperialiste; lupta pentru libertățile democratice — zilnic călcate în picioare în mod brutal, ca, de pildă, în Cuba și în Argentina.

Este totuși limpede că pentru aceste lipsuri și altele ale „Tineretului lumii”, o parte din responsabilitate — și nu cea mai mică — o poartă membrii F.M.T.D. din America Latină. Cred că printr-o preocupare reciprocă am putea ameliora în puțin timp atât calitatea cât și prezentarea ei.

OTTO CESAR VARGAS
secretar al Comisiei naționale pentru drepturile tineretului argentinian

vă satisface ?

F.M.T.D. Ei au nevoie de un ajutor pentru cunoașterea tinerilor din alte țări, a problemelor, activității și experiențelor acestora, fapte ce nu au destul loc în presa națională. După părerea noastră nu este vorba să se schimbe revista într-un buletin arid și nelineresc, ci să se dea un sens mai profund conținutului revistei actuale. De pildă, delegațiile F.M.T.D. care vizitează țări străine ar putea publica în revistă impresiile lor, s-ar putea face anchete asupra unor probleme concrete privitoare la diferite pături ale tineretului lumii”.

J. S. MESEGUER
(membru în C. E. și F.M.T.D.)
Spania

Subiecte speciale — dezbateri — viața tineretului...

...Sînt pentru numerele speciale. Dar acestea trebuie închinete, după părerea mea, unor subiecte de o importanță extremă, de care nu se poate abuza. Ce subiecte speciale? De pildă „Colonialismul”, „Sindicalismul mondial”, „Cinematograful în lume”, „Jocurile olimpice”, „Marii poeți contemporani” etc. Desigur ar trebui să vorbiți mult mai mult despre programul, activitățile, perspectivele F.M.T.D., ale organizațiilor sale afiliate și mai ales de celelalte organizații de tineret. Și aceasta închinînd, de pildă, o pagină noutăților din diferite organizații și vorbind foarte des de relațiile dintre mișcările respective, de perspectivele de unitate și înțelegere. Aceasta este în special valabil în ceea ce privește raporturile dintre F.M.T.D., W.A.Y. (Adunarea Mondială a Tineretului) și Y.M.C.A. (Asociația Tinerilor Creștini)... Nu ați putea rezerva un articol sau o dezbatere problemelor, relațiilor dintre comuniști și creștini și perspectivelor de luptă comună dintre credincioși și necredincioși pentru pacea mondială și dreptatea socială? Acestea ar însemna o mare contribuție la opera gigantică ce are ca scop unirea tuturor tinerilor partizani ai democrației și ai păcii, indiferent dacă sînt discipolii lui Cristos, ai lui Mahomed, ai lui Marx sau ai lui Gandhi...

JEAN-MARIE CHAUVIER
elev la liceul „Cardinal Mercier”
Bruxelles (Belgia)

comune și lipsa de îngustime, părerile ei independente asupra problemelor principale.

Consider, de asemenea, un lucru bun că revista încearcă să fie mereu interesantă pentru toți și că ea caută teme ce corespund cerințelor tineretului”.

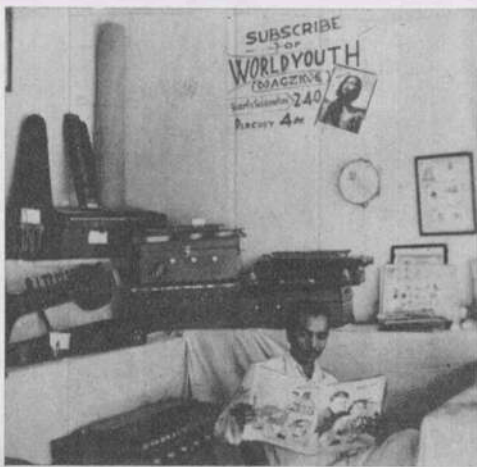
ALEXANDRU MARINESCU
București — România

„...Aș vrea să saluț efortul minunat pe care-l faceți pentru îmbunătățirea «Tineretului lumii». Este desigur un mare pas înainte față de vechea revistă, care nu părea decât un organ oficial. Acum ea oglindește părerile mondiale și gusturile tineretului.

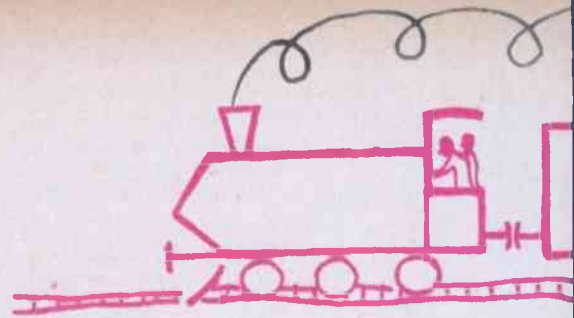
Totuși trebuie să spun că sînt de acord cu prietenul nostru mexican («Correspondența noastră» nr. 11/1956) care spune că revista este «prea europeană». Un mic exemplu de lipsă de echilibru între problemele Orient — Occident se vede în rubrica schimbului de corespondență. Dar depinde și de noi, cei din zona americană, să ajutăm la crearea echilibrului necesar, manifestînd mai mult interes pentru această publicație frumoasă.

Problemele de interes internațional tratate în coloanele voastre sînt foarte laudabile. Cînd îmi dau seama de spiritul sincer în care «Tineretul lumii» a discutat importanța mondială a sportului, anul trecut, și cum ați analizat situația africană, nu pot decât să mă plîng de starea în care se află lumea noastră.

Vă rog să dați mai departe reportaje bune. Păstrați-le la nivelul articolelor voastre despre sport, nu sprijiniți pe nimeni din cei ce fac declarații contrare adevărului.

Ocolul lumii

Era în țara festivalului când am făcut ocolul lumii în patru ore și jumătate. Nu e vorba de nici o figură de stil. Am fost realmente în Europa cu europeni, în Asia cu asiatici, în Africa cu africani, în Australia cu australieni, în America cu americani.

O singură remarcă trebuie făcută: pentru aceasta n-am părăsit nici o clipă Polonia. Cele care și-au schimbat locul au fost continentele. Concentrând în geamantanele lor imense tot ceea ce au mai actual și mai caracteristic, ele au venit în vizită la festival și, instalându-se în marele Palat al culturii și științei, s-au constituit în expoziția internațională a marii manifestări a tineretului lumii.

Într-o zi, prin fluviul de oameni, am urcat și noi treptele scării de onoare să salutăm Pământul, oaspetele Varșoviei. Ne așteptam la o primire frumoasă, dar aceea care ni s-a făcut ne-a uimit. În fața vizitatorilor, globul și-a trimis pe cei mai buni dintre fiii săi. 85.000.000 de tineri din 97 de țări, toți membrii Federației Mondiale a Tineretului Democrat, coborâră să ne întâmpine de pe imensul panou al intrării.

Ne prindem de brați — cu asemenea călăuze — poșnim și noi, dacă nu razna, cel puțin repejar, prin toate cele cinci continente...

... Dintre țările Europei, cea mai la îndemână ne era Polonia... În standul circular, un soare de pînă aurie acoperă conturul țării care ne găzduiește. Ne uităm puțin, de jur împrejur, la exponate. Dar ferestrele sălii sînt deschise, așa că, în culori vii și mărimă naturală: Varșovia însăși, cu cartierele ei reconstruite, construcțiile, schelele, autocamioanele, bulevardele, magazinele și stăpînii lor — bărbați și femei veseli și demni.

Cehoslovacia ne oferă o hartă plină, meticolos acoperită cu fabrici și șantiere, așa cum am văzut-o, de altfel, și din avion cu câteva zile în urmă. Parcă ocrotind-o încă și astăzi, eroii tineretului privesc patria pentru care au căzut și prin glasul lui Fucik ni se adresează: „Oameni, noi v-am iubit! Vegheați!“

România noastră, în centrul unei săli, primește pe cei sosiți cu o frescă cuprinzătoare. Ne-am amestecat printre privitori și, intrînd în discuții, v-am recomandat străinilor și pe voi, compatrioți de la uzinele „Republica“ și „Ernst Thalmann“, locuitori ai orașului Uricani din Valea Jiului și obișnuiți ai stadionului „23 August“ din București. Salem Ahmet din Pakistan v-a privit fotografiile cu luare-aminte și apoi v-a trimis salutări.

Elveția ni se prezintă ca „o mică țară din inima Europei“, cu munți și ceasornicari. Vizitatorii văd panorama Genevei, loc al tratatelor de pace, și se însuflețesc de spiritul ei.

Muncitorul finlandez din panoul alăturat e multumit că țara sa face domeni cu toate statele fără discriminare.

Norvegia apare sportivă și însoțită. Tinăra de pe afiș, cu năsul în vînt și schiurile în picioare, n-are a se teme de nimic?

Dar azi, în Germania occidentală, vechii ocupanți ai țării sale se refac.

Harta Germaniei e tăiată de o tranșee. Într-o parte a standului ei stăm de vorbă cu opt tineri din Republica Federală; sînt din Essen, șomeri. În cealaltă parte, cîțiva tineri din R.D. Germană țin în mîini tehnica modernă. Ei ne explică o extraordinară instalație de cale ferată pîică.

Deși germanii vorbesc aceeași limbă, dar tranșee nu e astăpată. La răsăritul Germaniei se află Uniunea Sovietică, la apus Anglia și Franța, geografic departe, dar practic prea aproape poate, Statele Unite ale Americii.

L-am rugat pe prietenul nostru Filip Cerbu, care a participat la Festivalul de la Varșovia, să ne împărtășească acum, în preajma celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, cîteva din încîntătoarele sale amintiri de la ultima înflînire grandioasă a tinerilor și studenților lumii dornici de pace și prietenie. Socotim relațiile de mai jos prețioase și semnificative pentru acel tradițional „spirit al festivalului“, care va învinge și în acest an, cu mai multă putere și măreție, adunînd solii tinerei generații a lumii la Moscova.

Mîna în mîna cu germanii înșiși, cum să astupe toți tranșee, pentru toți primejdioasă?

Patru sigilii pe tratatul de pace consfințesc Austriei independența și neutralitatea. Dacă o expoziție trebuie să aibă un rol educativ, apoi ce era mai pilduitor decît nouul acesta?

Intrăm în Asia pe spatete unui elefant. În Laos — ni se arată — băștinășii îl cresc cu venerație, și în fiecare an, cînd la Luang-Prabang are loc parada enormelor pahiderme, în „țara celor 1.000.000 de elefanți“ e sărbătoare. Ne fură ochii o dansatoare din Burma.

Un crocodil deschide fălcile larg, iar o jună tip reclamă abia și le desface mușcînd cu dinții dintr-o trestie de zahăr: de ce nu poștiți în Filipine?

De fapt, toate acestea nu sînt decît cadru. Tineri arabi, din delegații la festival, cheamă străinii să le spună ade-vărul despre țările lor. În Siria, în Liban, ca și în continentul vecin, în Maroc, viața nu începe de la papuci cu moț de mărgele și narghileaua aromată, atrăgătoare — precum observăm — chiar pentru o englezoaică cam blazată din fire. Dimpotrivă, viața începe de la aceea că cei mai mulți arabi merg desculți și nu primesc în piept altă aromă decît colbul pastiei, acum — ce e drept — des însoțit de gloanțele colonizatorilor străini.

În standul Tinerei se primește un marș al festivalului

Nazi. Hikmet a venit cu el la Varșovia. N-am vrea să-l traducem dintr-o a treia limbă: ar fi ca o fotografie după altă fotografie. O să ni-l tălmăcească odată Melike, prietena noastră.

Pentru că există în Asia perspective. Ca demnitatea însăși ocupă loc de onoare — pe o țesătură de mătase vișinie — harta Republicii India. Fiește și graful istoric al viații țării înainte de venirea colonialiștilor englezi și strigă despre crunta sa exploatare. Desigur, mai sînt urmări, multe va mai avea de înecat poporul indian în valurile Gangelui. Dar documentul pe hîrtie de orez, cu cele cinci principii ale coexistenței pașnice între India și Republica Populară Chineză, alături de fotocronici care-l arată pe premierul Nehru în vizită la Moscova și Varșovia, constituie mai mult ca o făgăduință.

Și iată-ne la adevăratul răsărit al Asiei — în Vietnamul liber, în Coreea renăscută. Vedem centrul Phenianului reînălțat și cu emoție notăm cuvintele pe care sîntem datori să le aducem în patrie: „Mulțumim din inimă pentru ajutorul și susținerea oamenilor dornici de pace” — scrie lângă fotografia unui medic român.

Africa — adică tobe, sulite și două feluri de tam-tam-uri. Pe cele ale negrilor poate le cunoașteți. Să vă recomandăm tam-tam-ul alb: titluri tari de revistă — „Casa-blanca însingurată”, „Sălbăticie contra civilizației”.

Alături de ele vedem pentru prima oară în viață, și tot abia pentru prima oară înțelegem pe deplin amarurile, o sapă de lemn. Sînt și fotografii. Un copil negru, speriat de soldați albi, se strînge lângă fusta mamei. La o mină de aur britanică, minerii stau la coadă pentru o riorbă. Sălbăticie contra civilizației — asta-i.

America de Sud ne întîmpină cu o pălărie imensă, dar ea picioarele goale. Zgîrienorii din Montevideo și călăreții cu lasso sînt năpădiți ca de ierburile preeriei de — nici nu ne așteptam — sute de ziare, reviste, afișe: popoarele și tineretul sudamerican nu rabdă pe dușmanii independenței lor naționale. Un cîntec vorbește despre patrioții arestați. Eliberăți-i! Și iată unul despre pregătirea festivalului nostru: „Se naște o idee frumoasă”.

Ne aflăm în fața marilor puteri.

Întîlnirea legendară dintre americani și sovietici pe Elba deschide sectorul Statelor Unite ale Americii. Asupra multor imagini de aici ar fi de discutat. E, într-adevăr, o „distracție americană” să îngropi doi inși în nisip pentru a crea senzații tari celorlalți, să suportă acest jazz de cutii de conserve sau să gonești cu mașinile la cotituri numai pe două roți...

Dar noi am văzut, și nu uităm, și altceva: o fetiță albă și o fetiță neagră își lipesc frunțile și rîd: miini albe și negre opintesc pe aceeași rangă; familii de fermieri se strîng în jurul sobelor; Manhattanul freamătă între zgîrienori și viață.

Doi tineri, dintr-un panou, își smulg călușul de la gură. „Generația noastră — spun ei despre tineretul american — nu trebuie să tacă!” E timpul să fie într-adevăr așa. Fie istorică această demonstrație pentru paș, fie cu falsă cea-lă națune „cătore presedinte pentru interzicerea armei atomice”.

În ceea ce privește Uniunea Sovietică, ea vine încă de la început în întîmpinarea unor asemenea dorințe. Lozînda „Log bomba H” stă în standul — cîtuși așturi de o expre-

sivă prezentare a centralei atomo-electrice — prima din lume.

Ochii înnegurați de prea multe tristeți se înseninează pe un panou uriaș, iluminat cu știința, care dă impresia vieții: un băiat și o fată se plimbă în preajma Moscovei abia trezită.

Unni Kinn, dintr-un grup de tineri norvegieni, ne dă un autograf. Apoi se apropie de un dispozitiv pe care apar rînd pe rînd imagini de azi și de mîine ale hidrocentralei de la Kaibisee. Printr-un sistem de oglinzi, nu departe, alt dispozitiv asemănător face să apară în fața ochilor perspectivele vîlătoare ale pînîntărilor Intelenite.

Peste grupul de mai mult de o sută de fotografii găsim, ca texte, doar atît: „La noi mașina e prietenul omului”; „Copilul învață cuvîntul poeziei din teogă”.

Ce puțin și ce mult spun aceste cuvînte!

Intrăm pe marile porți ale Chinei — porți grele din lemn sculptat, înalte de 4—5 metri. La scola după Marco Polo, mii de tineri din Occident pîc acum pentru prima dată să facă cunoștință cu realitatea chineză.

În dreapta și în stînga intrării, mari picturi reflectă un crîmpei din viața tineretului imensei republici. „Să mergem unde patria are nevoie de noi” — se numește un tablou în care un grup de absolvenți se întorc de la școală, în satul lor.

Ce aduc ei aici? Cîteva tinere care îngrijesc timpul au ridicat capul. Pe noua șosea sosește, între munji înalți, prima coloană de autocamioane. Iată titlul tabloului al doilea: „Vine primăvara în Tibet”.

„Da, îmi place să hoinăresc pe marile bulevarde, e adevărat — ni se adresează din standul său tineretul francez. Aș dori să și muncesc, să învăț, să fac sport, dar la noi nu e ușor asta. Veniți să vă arăt!”

Standul ne trage în fața unei fotografii înconjurată de săgeți și cifre și ne explică: „Iată un campion de ciclism: de la bicicletă pînă la maiou, toate îi sînt grevate de texte de înarmare.” Și atunci?

Sobru, sectorul Angliei n-ar veni niciodată să te tragă de mîneacă pentru a-ți arăta ceva. De altfel, el și arată astăzi cam puțin. În schimb, textele sale ne întrebă în patru limbi țintind departe:

„Sîntem ca dv.: mulgem lapte de la vaci, scoatem cărbuni, trăim în familie. De ce nu ne-am înțelege?”

Noi stringem mîna tinerilor cinstiți din Anghia, care într-adevăr mulg vaci, scot cărbuni și vor ca familiile lor să trăiască în pace. Totodată trebuie să facem o remarcă. Întrebarea „de ce nu ne-am înțelege?” nu pare pusă de unul ca ei. Adresa acestei întrebări ar trebui să fie chiar Londra.

Mai sînt, în Apus, cercuri perfide care urzesc războiul. Dar în poșida lor se deschid ușile largi ale palatului spre piața largă. Pe o estradă se prezintă un fragment național. Departe, pe marginea bulevardului, se întind pe sute de metri chemări la prietenie.

Iar în fața noastră — întruchipată în reprezentanții tineretului lumii — iată prietenia însăși. Băieți și fete dansează împreună, se sărută, schimbă insigne, păreri.

Cinci continențe s-au găsit laolaltă în jurul și în interiorul Palatului culturii și științei din Varșovia. Ele au dovedit că oamenii se pot înțelege.

Prof. dr. Ana Aslan, în compania a doi renumiți savanți olandezi, pe străzile orașului vest-german Karlsruhe, care a găzduit „Săptămîna terapeutică germană”

Voica Voicu... se poate apleca ca o tînără, atîngînd podelele cu vîrfurile degetelor, la aproape 100 de ani!

VIAȚA POATE FI

La sfîrșitul anului trecut a avut loc la Karlsruhe, în Republica Federală Germană, tradiționala „Săptămîna terapeutică germană”, la care au participat savanți și medici din numeroase țări ale lumii. Președintele congresului din Karlsruhe, eminentul docent dr. Kienle, i-a invitat cu acest prilej pe profesorii Aldes și Behrend din S.U.A. și pe prof. dr. Ana Aslan, directorul Institutului de geriatrie din București, să prezinte rapoarte pe tema „reabilitării”. În fața unui numeros auditoriu, prof. dr. Ana Aslan a ținut comunicarea „O nouă metodă de tratament al bătrîneții — substanța H₃ (novocaina) factor eutrofic și întineritor”. Surpriza și aprecierea viu manifestate de participanții la conferință pentru rezultatele obținute de acest institut au făcut ca numeroase publicații din întreaga lume să acorde un deosebit interes realizărilor romînești în domeniul combaterii bătrîneții... Viața poate să fie prelungită? Iată o întrebare al cărei răspuns va interesa desigur pe cititorii „Tineretului lumii”.

Pentru a afla noi amănunte despre tratamentul original realizat de Institutul de geriatrie din București în domeniul combaterii bătrîneții și mai ales pentru a face cunoștință măcar cu cîțiva dintre „candidații la întinerire”, am vizitat de curînd acest institut.

Oamenii de știință se interesează

Era o dimineață geroasă de ianuarie. Doamna prof. dr. Ana Aslan, directorul institutului, sosise doar cu cîteva clipe înaintea mea. Îmbrăcată într-un halat de un alb imaculat, ședea în fața unui birou și citea corespondența primită.

M-am convins de interesul ce-l manifestă biologii din lumea întreagă față de rezultatele gerontologiei romînești răsfoind sutele de scrisori sosite din Paraguay, Austria, China, Australia, Canada, Vietnam, Uniunea Sovietică, Anglia și din multe părți ale lumii.

Printre „candidații la întinerire”

Nu putem zăbovi prea mult cu cercetarea scrisorilor. A sosit ora primirii pacienților. În cameră intră o femeie care de la început mă impresionează prin ochii neobișnuit de vioi pentru vîrsta ei.

— E Voica Voicu, îmi spune medicul.

— Da, eu sînt și am 98 de ani, ne mărturisește cu o mîndrie deloc ascunsă.

Mă cuprinde mirarea. Numele fusese rostit destul de încet. Cum aude așa de bine la o asemenea vîrstă?... Plină de viață, veselă, arăta ca un om care se simte în depline puteri. În urma tratamentului a cîștigat în greutate 4,500 kg, și tensiunea arterială i-a scăzut. Semnele bătrîneții de pe față s-au șters. Pielea pe torace a devenit netedă, mușchii s-au dezvoltat. Memoria i-a revenit. E dornică de viață și de activitate. Se poate apleca ca o tînără atîngînd podelele cu vîrfurile degetelor. Și ea nu e decît unul din cazurile celor 125 de bătrîni internați cărora li se aplică tratamente în Institutul de geriatrie din București.

Cel mai bătrîn „candidat la întinerire” din institut e Parsek Margosian. El are 110 ani. Acum trei ani, cînd a fost adus în institut, nu putea să meargă din cauza reumatismului. Îl cuprinsese o asemenea stare de apatie încît nu aștepta decît moartea. Cine-l vede astăzi, după trei ani de tratament, urcînd singur scările a trei etaje pînă la camera medicului ori plimbîndu-se pe orice vreme în oras, cu greu și-ar închipui că acest bătrîn a venit pe lume cu doi ani înainte de

DEM CITITORILOR NOȘTRI ● RĂSPUNDEM CITITORILOR NOȘTRI ● RĂSPUNDEM CITITORILOR NOȘTRI ● RĂSPUNDEM CITITORILOR NOȘTRI

PĂMÎNTUL ȘI SATELIȚII SĂI ARTIFICIALI

După cum se știe, Luna este un satelit al Pămîntului. Satelit se numește orice planetă secundară ce se rotește în jurul altei planete principale. Dar este logic să ne întrebăm: în virtutea cărei legi sau cărui fenomen rămîne Luna în orbita pe care o descrie? Răspunsul e ușor de dat: în timp ce forța centrifugă tinde să îndepărteze Luna (să vorbim de ea, deoarece este vecina noastră) de Pămînt, o a doua forță contrară — forța centripetă — caută să o atragă. Se stabilește astfel o medie care determină echilibrul, obligînd astrul nopții să păstreze o distanță veșnic egală — 385.000 km —

de lumea noastră. Iată tot mecanismul sateliților. Drept exemplu a fost luat Pămîntul și astrul pe care-l putem admira aproape în fiecare seară pe timp senin, dar această lege se poate aplica și tuturor celorlalte planete, precum și sateliților ce le urmează credincioase în cursa lor nesfîrșită.

Luna, periferle terestre

Ideea ce ar fi putut pare nebunescă cu cîteva zeci de ani în urmă, dar care astăzi pare realizabilă, — aceea a călătoriilor interplanetare — duce în mod inevitabil la

calcularea duratei lor. Or, nenumărate astre sînt inaccesibile din multe motive. Dacă ne gîndim la Venus, vedem că vecinătatea sa mult prea apropiată de Soare o face să aibă o temperatură în care ne-ar fi imposibil să trăim. Nu putem, așadar, să ne gîndim la ea. Alte planete, ca Jupiter, de pildă, sînt încă în stare gazoasă, și un astfel de loc nu poate fi considerat ca o țintă de călătorie, nici chiar în trecere. Nu ne putem gîndi la stele, care în ciuda micimii lor aparente sînt sori adesea mai mari și mai calzi ca al nostru. Pentru a ne forma o idee despre anumite imposibilități mate-

riale, să spunem doar atît: admînd că ne-ar veni ideea să mergem observăm Vega Lirei; ea se găsește la o distanță atît de mare de noi încît unei rachete interplaneta avansînd cu viteza fantastică imposibilă de realizat a lumină adică cu 300.000 km pe secundă i-ar trebui 25 de ani ca să ajungă acolo. Se înțelege că pentru o călătorie dus și întors nu putem să prindem asemenea experiențe, care ceară — prin absurd — o durată de 50 de ani dintr-o viață omenească. În mod logic, pentru o călătorie de început nu rămîne decît Luna atît de apropiată de noi, deoarece distanța pînă la ea nu depășește de globuri pămîntești puse cap la cap. În ultimii zece ani s-au și făc-

PRELUNGITĂ?

O ANCHETĂ
a corresponsentel
noastre
AURELIA PĂUN

revoluția de la 1848. Părul și-a recăpătat culoarea, nu complet, la fel ca și la toți ceilalți. Cu ținuta corpului perfect dreaptă, vioi și bine dispus, discută cu multă plăcere cu cei din jur, fără a simți oboseala.

Novocaina descoperită a doua oară

Toți bătrînii cu care am făcut cunoștință au urmat tratamentul cu novocaină. Tratamentul se efectuează prin injecții intramusculare de 3 ori pe săptămână, doza de novocaină (vitamina H₂) fiind de 10 ctg (5 cc) timp de 4 săptămâni 12 fiole. (Soluția are o aciditate specială care o face mai stabilă.) Urmează apoi 10 zile pauză după care se reia tratamentul.

Iată ce ne-a declarat doamna prof. dr. Ana Aslan despre acțiunea novocainei:

— Noi ne-am convins că această substanță acționează în primul rînd asupra sistemului nervos și prin el asupra glandelor endocrine, echilibrîndu-le funcțiunea. Novocaina se transformă în organism în două substanțe chimice: acidul para-amino-benzoic (denumit și vitamina H₂ și H₃) și dietil aminoetanol. Cercetările noastre făcute infuzorii pe animale au arătat că novocaina are o acțiune de tip vitaminic. Pentru a sublinia această acțiune s-a propus denumirea de vitamina H₂.

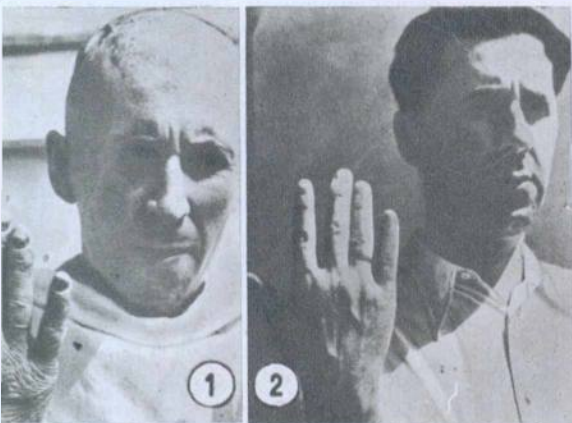
— Și ce efecte are acțiunea novocainei?

— În urma tratamentului cu H₂ se observă că forța musculară, capacitatea de muncă fizică și intelectuală, rezistența la eforturi a bătrînilor au crescut.

— Dacă bătrînețea este o boală, poate fi prevenită? ne interesăm noi.

— Am constatat că tratamentul cu novocaină aplicat la vîrsta de 40—50 de ani ameliorează starea fizică și psihică, împiedicînd apariția fenomenelor de îmbătrînire. Cercetările făcute pînă acum întăresc concepția academicianului C. I. Parhon după care bătrînețea este o boală care poate și trebuie să fie tratată. În momentul de față, în institutul nostru se aprofundează cercetările de biochimie și de fiziologie pentru a verifica ipotezele noastre de lucru. Tratamentele profilactice și curative se aplică pe un număr tot mai mare de persoane. Porțile institutului sînt deschise și pentru tinerii care au anumite tulburări, cum ar fi, de pildă, bolile de piele, căderea părului (alopécie), ulcerele gastrice, diferite boli ale sistemului glandular.

Am părăsit institutul profund impresionați. Oameni care-și pierduseră trăsăturile omenești, sub îngrijirea medicilor, s-au eliberat de urciune și de greutatea slăbiciunilor bătrîneții. Rezultatele de pînă acum, judecînd după starea fizică și psihică a celor tratați, te fac să-ți pui întrebarea: Bătrînețea stă oare numai în numărul anilor? Și fără să vrei începi să crezi că viața poate și trebuie să fie prelungită.

Unul dintre pacienți: dl Dumitru Tănăsache. La venirea în institut, bătrînii precoce din pricina reumatismului (1) și acum, după tratamentul cu novocaină (2)

O tînără de 25 de ani a venit la institut cu o „alopécie” completă (3). A fost în culmea fericirii cînd, după prima perioadă a tratamentului, a început să-și recrească părul (4). Și acum se poate spune că a fost „salvată” (5)

UNDEM CITITORILOR NOȘTRI ● RĂSPUNDEM CITITORILOR NOȘTRI ● RĂSPUNDEM CITITORILOR NOȘTRI ● RĂSPUNDEM CITITORILOR NOȘTRI

e calcușele necesare călătoriei. stic că în cazurile cele mai puțin erabile, pentru parcurgerea dis-lei Pămînt—Lună nu ar trebui mult de vreo 30 de ore. Asta i nu înseamnă că nu s-ar putea și greutate. Astfel, din momentul racheta interplanetară se va fi epărtat destul de mult de Pă-nt, ar dispărea orice lege a gravi-ii, iar pasagerii ar rămîne lipiți atît de bine de plafonul sau de eaua aeronavei. Lipsiți de at-feră, astronauții ar fi supuși ițiilor solare sau frigului impo- de suportat. Avînd posibilitatea a acționa, razele cosmice ar stitui o primejdie mortală ce uie cunoscută bine pentru a fi tată la timp. În slîrșit, admițînd

că ar ateriza fără greutate pe Lună, astronauții ar trebui să ia cu ei provizia indispensabilă de aer respi-rabil — necunoscut pe astrul mort. Să nu mai vorbim de cele aproxi-mativ —250°, nici de greutatea mi-nimă ce cîntărește fiecare acolo unde se poate sări dintr-o dată vreo 50 de metri, unde poți cădea și te ridica apoi fără a fi suferit de pe urma căzăturii. Apoi mai este și întoar-cerea care poate deveni cam proble-matică.

Stații Intermediare

În mod practic, specialiștii știu că o stație de tranzit ar fi bine-venită. De aceea ei se gîndesc să înființeze cîteva, în lipsa unora naturale. De aici și ideea sateliților

artificiali. Totul ne face să credem că cele două mari state, U.R.S.S. și S.U.A., vor fi primele care să înființeze asemenea stații. Pare un lucru de necrezut și totuși nu trebuie decît copiată natura: lansarea unui satelit minuscul cu o suprafață de cîteva kilometri pătrați nu este o utopie: datorită energiei atomice care este stăpînită din ce în ce mai mult, lansarea va fi posibilă pînă la o distanță la care să se poată ajunge la acel faimos echilibru despre care am vorbit la începutul expu-nerii noastre: depărtîndu-se de cen-trul de atracție al Pămîntului, sate-litul se va învîrți, iar forța centri-fugă acționînd și ea la rîndul ei îl va împiedica să revină la punctul său de plecare. Astfel lansat în

acest punct neutru unde se ciocnesc forțe antagoniste, satelitul artificial va începe să se învîrtească în jurul nostru la infinit, constituind o miș-care perpetuă imposibilă de conceput altfel.

Și pe această planetă fictivă, creată în întregime de pămînteni, se va înființa stația intermediară atît de folositoare, menită să asigure succesul expediției, care, după ce va efectua drumul Pămînt—Lună, nu va obține succesul decît pe jumătate. Asta pentru că, în ciuda nenumă-ratelor descoperiri, nu cunoaștem decît o față, căci cealaltă, opusă ochilor noștri, nu a văzut-o încă nimeni.

GEO-MOUSSERON

DUPĂ TRAGICELE EVENIMENTE DIN OCTOMBRIE

TINERETUL

VIAȚA ȘI-A RELUAT CURSUL NORMAL ÎN UNGARIA? ● TINERETUL A LUAT ÎNTR-ADEVĂR PARTE ACTIVĂ LA DEZORDINI? ● CARE ESTE STAREA ACTUALĂ DE SPIRIT A TINERETULUI? ● CARE ESTE SITUAȚIA MIȘCĂRII DE TINERET DIN UNGARIA? ● NOILE ORGANIZAȚII REUȘESC SĂ ANTRENEZE TINERETUL?

unor filme documentare despre atrocitățile comise în octombrie-noiembrie. Pe insula Margareta, loc minunat de recreare al capitalei, pe-rechile de îndrăgostiți se plimbă sub liliacul înflorit sau șed pe bănci pe jumătate ascunse de frunzișul sălciilor plângătoare. Stadionul de pe insulă răsună de strigătele vioaie ale zecilor de tineri ce fac sport sub ochii atenți ai antrenorilor.

— Ce plăcut este să stai aici, nu-i așa? am întrebat pe un cetățean ce se opriese din plimbare pentru a admira mișcările frumoase ritmate ale unei echipe de vîslași.

— Da, mi-a răspuns el. Și totuși am fi putut să pierdem și insula aceasta în octombrie. Dacă al de Esterhazy ar fi reluat iar puterea, insula ar fi fost rezervată, ca altădată, numai celor bogați. Din fericire, ea aparține mai departe întregii populații.

Se lasă seara și străzile sînt încă și mai animate. Din mai multe vile de pe Bulevardul Tineretului Maghiar, ale căror ferestre stau larg deschise, se aud melodii populare, ce înbie trecătorul să-și încetinească pasul și să tragă cu urechea: corurile

își repetă repertoriul. Ascultînd frumosul duet „Duo de Kala“ îmi spun în sinea mea: și activitatea culturală a reînceput, asta e un semn bun!

Calmul a revenit oare în toate spiritele? Urmele nenorocirii profunde din toamna trecută sînt șterse din toate inimile? Nu, departe de aceasta. Totuși, în ciuda celor ce s-au putut gîndi, tineretul, în ansamblul său, nu a luat parte activă la evenimente, iar tinerii care au ieșit să manifesteze în stradă la 23 octombrie nu voiau revolta armată. Vizitînd fabrica de mașini agricole E.M.A.G. din Budapesta, am fost surprins să aflu chiar din gura tinerilor că aproape nici unul din cei 300 de tineri muncitori din întreprindere nu luaseră arma în mînă.

— Dar ce s-a întîmplat la uzină în timpul evenimentelor? i-am întrebat eu.

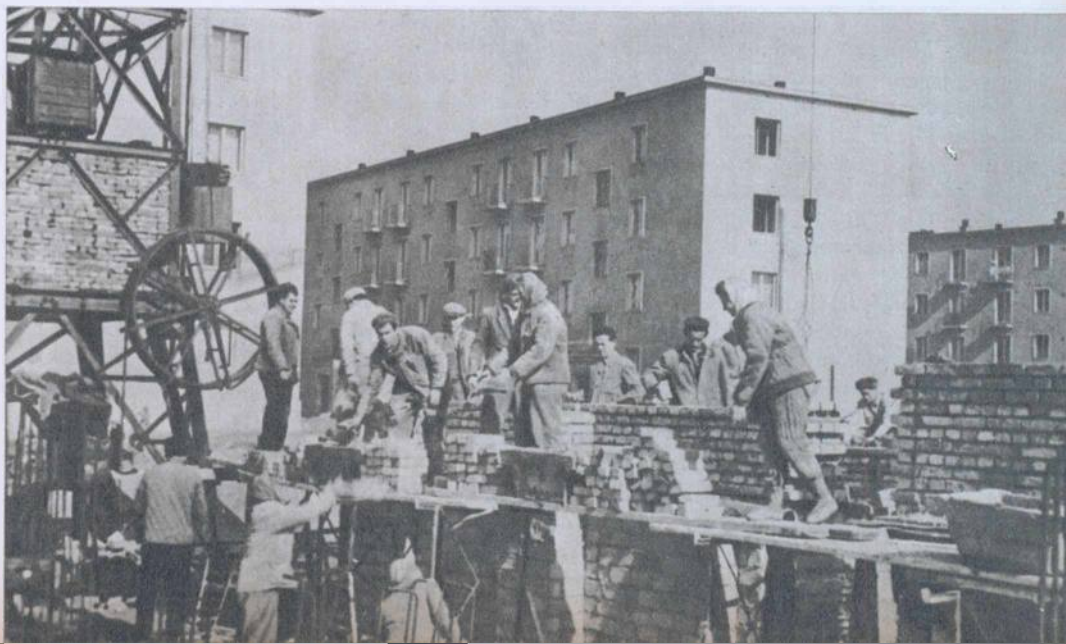
— Un număr anumit de tineri s-au dus la manifestație la 23 octombrie, mi-a răspuns Lajos, un tînăr inginer, în vîrstă de 26 de ani, apoi s-au dus acasă și au rămas acolo tot timpul evenimentelor. Trei sau patru foști conducători ai organizației de tineret au constituit „Comitetul revoluționar“. Ei au primit arme și au fost „foarte activi“, sub conducerea unei persoane necunoscute în uzină. Ei voiau să pună mîna pe tot. Nimeni nu i-a urmat. Pînă la sfîrșit au fugit în străinătate, luînd cu ei materialele clubului nostru.

Același răspuns mi l-au dat și tinerii vînzători din magazinele alimentare ale raionului: nici unul din ei nu a luat armele

Budapesta își pansează ultimele răni. În echipele de reconstrucție ale orașului sînt numeroși tineri

Cînd avionul a aterizat pe pista aeroportului din Budapesta, am resimțit un fel de neliniște amestecată cu oarecare curiozitate. Ca toți cei ce au urmărit evenimentele recente, îmi puneam și eu mii de întrebări: Cum voi regăsi Budapesta pe care o admirasem atîta altădată? Ce a devenit tineretul acela vesel care umplea odinioară bulevardele, parcurile și stadioanele? ... Dornic de a vedea, de a ști, m-am grăbit de îndată să ajung în oraș, cu ochii mari deschiși și cu urechile atente. M-am liniștit repede. La Budapesta, strălucitoare sub frumosul soare de primăvară, viața pare să fi reintrat în normal. Orașul își pansează ultimele răni; majoritatea dintre cele 19.000 de locuințe distruse sau avariate în timpul luptelor au fost reclădite și, ici-colo, se mai ridică schelele ce arată că imobilele mai sînt încă în reparație. Străzile sînt un adevărat furnicar de lume, iar tramvaiele și autobusele și-au reluat circulația. Vitrinele magazinelor sînt pline de produse alimentare cu originea cea mai variată. Pe lîngă faimosul „salam“ unguresc și celelalte produse abundente ale țării, se pot vedea piramide de lapte condensat sovietic, de conserve de carne chinezești, de sardele poloneze, de biscuiți germani... Dacă mai este greu să-ți procuri anumite produse textile, aceasta abia se observă, căci locuitorii Budapestei își păstrează eleganța obișnuită.

Mulțimea se înghesuie la casele de bilete ale cinematografelor unde, dacă vrei un loc, trebuie să-l reții cu mult înainte. M-am apropiat de „Bastia“, unde era afișat un film sovietic și un altul de scurt metraj cu cîntărețul Yves Montand; locurile erau vîndute pe două zile înainte! La „Hirado“ este o coadă permanentă pentru vizionarea

MAGHIAR *de* astăzi

*Tote de la trimisul nostru special în
Ungaria, E. LATORRE*

și toți au muncit cu curaj în timpul evenimentelor pentru a asigura aprovizionarea populației. Și totuși raionul acesta a fost un loc propice, deoarece aici opera unul din șefii bandelor înarmate, un anume Dudas, arestat mai târziu și condamnat de tribunal.

Chiar și printre studenți — pătura cea mai activ amestecată în evenimente —, foarte puțini au participat la lupte. Grupurile lor înarmate, intitulate miliții universitare, înființate pentru a păzi universitățile, au depus armele la 4 și 5 noiembrie, fără a fi luat parte la încercările armate. Doar unii studenți s-au alăturat individual bandelor ce operau în capitală și provincie, dedându-se, alături de acestea, la acte de teroare. De altfel, printre victimele luptei armate nu se numără decât 20 de universitari.

Marea majoritate a tinerilor s-a ținut, așadar, de o parte. Dar spiritele lor au fost tulburate. Acum ei înțeleg primejdia în care erau să fie antrenați, totuși destul de numeroși mai sînt cei ale căror spirite mai sînt încă preocupate de amintirea greșelilor din trecut... Ei și-au reluat îndeletnicirile, la uzină sau la universitate, fac sport sau se duc la cinema, dar se arată foarte rezervați cînd e vorba de activități politice sau sociale. Miklos, tînărul lăcătuș al uzinelor E.M.A.G., cu care m-am întîlnit la clubul tineretului din întreprindere, mi-a spus: „Pentru moment nu doresc să fac parte din nici o organizație, vreau mai întîi să văd ce va face, după aceea vom vedea”.

Și totuși, Miklos, ca și ceilalți tineri, este mulțumit de munca și de salariul său, de care ei vorbesc chiar cu multă mîndrie. Un tînăr turnător, dintr-o familie de țigani, a ținut neapărat să ne arate atelierul său, deși însoțitorul nostru a observat că ne ținuse cam mult de vorbă și că eram grăbiți. „Cum? a protestat el, să-i lăsăm să plece fără să le fi arătat topitoria noastră, unde se fac lucruri atît de frumoase? Nu se poate!” Dacă nu l-am fi urmat ar fi fost, desigur, foarte jignit.

O parte din tineri — cei mai lămurii — și-au reluat activitatea. Dar confuzia ideologică, stagnarea politică ce i-a lovit pe oameni în general și pe tineri în special, ca urmare a evenimentelor din octombrie, nu puteau dispărea tot atît de repede ca rănila lăsată de lupte. Viața și-a reluat cursul normal, e drept, producția de cărbune a atins nivelul dinainte, uzinele lucrează, studenții au obținut la examenele de la sfîrșitul semestrului rezultate mai bune ca anul trecut, dar ideile nu sînt încă clare în toate mințile și discuțiile mai sînt în toi. Iată o realitate căreia vor trebui să-i facă față organizațiile de tineret înființate în timpul sau după evenimentele din octombrie. Se știe că D.I.Sz., fosta Uniune a Tineretului Muncitor Maghiar, a fost

desființată. Uniunea Revoluționară a Tineretului Muncitor, creată în timpul evenimentelor, și-a încetat existența la 27 aprilie. Există, deci, actualmente, 3 organizații: Uniunea Tineretului Comunist (K.I.Sz.), Uniunea Națională a Tineretului de la Sate (E.P.O.Sz.) și Uniunea Studenților din Universități și Școli Superioare (M.E.F.E.Sz.).

Aceasta din urmă, creată de studenții Universității din Széged la 16 octombrie, la cîteva zile după evenimente, a avut o existență agitată. O parte din conducere, între care și ziaristul Laszlo Gruber, autorul unei deturnări de fonduri aparținînd unei întreprinderi, a plecat în străinătate. La începutul lui ianuarie s-a constituit o nouă conducere, dar organizația nu a reușit să aibă influență. La ora actuală, ea nu numără în rîndurile ei decât 10% din studenți, jumătate din aceștia fiind de altfel membri în K.I.Sz. De altfel, importanța ei scade pe zi ce trece, deoarece nu satisface studențimea.

Față de tineretul de la sate, E.P.O.Sz. și-a păstrat o anumită influență în timp ce se constituie organizațiile K.I.Sz., adesea cu adeziunea colectivă a fostelor organizații D.I.Sz. și ambele păstrează între ele raporturi de prietenie, mergînd chiar pînă la realizarea unor activități comune ca: pregătirea celui de-al VI-lea Festival mondial, sărbătorirea zilei de 1 Mai etc.

E.P.O.Sz. va dura oare mult timp? Nu aș crede, căci, după toate aparențele, orientarea actuală a mișcării de tineret din Ungaria a reușit să unească tineretul într-o organizație ce-și întinde influența asupra tuturor păturilor de tineret, prin realizarea activităților corespunzătoare conduse pe comisii, formate pe scară națională.

Aceasta este misiunea încredințată K. I. Sz., organizație care într-o singură lună de existență a grupat zeci de mii de tineri plini de entuziasm. În ce măsură se va putea achita organizația aceasta tînără de o sarcină atît de grea? Este încă greu de spus acum.

Mulți tineri, pentru care evenimentele petrecute în octombrie sînt încă de neînțeles, caută să cunoască amănunte. În clubul armatei, ofițerul Toth povestește adesea tinerilor cum a fost rănit în timpul asediului Casei Partidului celor ce muncesc din Budapesta

Aceasta va depinde, mai ales, de felul în care va ști să atragă tineretul. Totuși, cum ne spunea și Koos Bela, unul din secretarii organizației, în cursul convorbirii pe care o publicăm mai departe, primii pași ne dau curaj. În orice caz, la prima vedere, K.I.Sz. pare însuflețită de un spirit nou, ale cărui trăsături caracteristice sînt vederile largi și înțelegerea preocupărilor tineretului.

Am asistat la constituirea unei organizații de bază a tinerilor funcționari comerciali din circumscripția a XI-a din Budapesta. La adunare, unde aproape fiecare participant și-a expus punctul său de vedere, și conducătorii propuși au fost votați separat prin vot deschis, una din reprezentantele comitetului circumscripției, aplaudată călduros, a declarat: „K.I.Sz. nu trebuie să fie numai o organizație politică, ci și o organizație ce asigură tineretului distracții și tot ce dorește. Pentru aceasta avem nevoie de ajutorul întreprinderilor, trebuie să fim reprezentați în syndicate pentru a discuta și rezolva problemele tineretului”.

În această circumscripție, cele 19 organizații ale K.I.Sz., create într-o singură lună, își au programele lor proprii de activitate pe care le îndeplinesc cu multă inițiativă, alăturîndu-și totodată eforturile lor celor ale întregii circumscripții, pentru anumite realizări, ca, de pildă, clădirea locuințelor pentru tinerii căsătoriți, activitate ce trezește entuziasmul general și se bucură de sprijinul unui mare număr de tineri ce nu fac parte din nici o organizație.

Bineînțeles, mai există încă multe dificultăți ce nu vor putea fi învinse decât cu prețul unor eforturi mari. Dar este de ajuns să trăiești cîteva clipe alături de acești tineri, pentru a fi convins că zilele cele mai grele au trecut. O parte din tineret și-a revenit cu totul. Din îndemnul noii organizații, K.I.Sz., cluburile de ti-

neret din întreprinderi își reiau activitatea. Ele organizează primele excursii colective, primele serbări ale tineretului. Se discută sporirea producției, participarea tineretului la ziua de 1 Mai. Se vorbește cu entuziasm de călătoriile în străinătate ce se vor

organiza vara, iar întrecerile au și început în vederea câștigării locurilor în delegația ce trebuie să reprezinte tineretul maghiar la cel de-al VI-lea Festival mondial de la Moscova.

Se poate afirma deci că, la șase luni după

evenimentele din toamna trecută, tineretul maghiar se regăsește, însuflețit de dorința de a construi în țara sa o viață tot mai bună.

Aceasta este cel puțin impresia ce mi-au lăsat-o cele câteva zile petrecute acolo.

BUDAPESTA, APRILIE 1957

Drumul pe care l-am ales

convorbire cu Koos Bela,
secretar al K.I.Sz.

Intr-o odăită cu pereții goi, în care tot mobilierul îl constituie un birou obișnuit și câteva scaune, la sediul conducerii naționale a noii organizații de tineret — K.I.Sz. (Uniunea Tineretului Comunist Maghiar) — sîntem primiți de Koos Bela, secretar al organizației.

Îi punem de îndată o întrebare care după părerea noastră este cea dintîi ce trebuie să fie abordată:

— De ce și în ce scop a fost înființat K.I.Sz.?

— Și noi am discutat foarte mult, atît la Budapesta cît și în provincie, ne răspunde Koos, ce organizație ar trebui creată. Trebuie să vă spun că înaintea înființării K.I.Sz. (ce a avut loc la 21 martie), în anumite întreprinderi existau organizații ale tineretului comunist înființate de tineri din proprie inițiativă. Acest fapt a constituit pentru noi o indicație foarte folositoare. Faptul că propaganda contrarevoluționară a tulburat mulți tineri, împiedicîndu-i să vadă limpede, a contribuit mult la hotărîrea noastră. Era evident că trebuia creată o organizație de tineret, bazată pe marxism-leninism, care să fie gata să apere realizările socialismului, să combată confuzia ideologică ce domnea în mințile tinerilor noștri și să adopte o poziție clară și fermă față de toate problemele privitoare la țara și tineretul nostru. Evenimentele din ultimele două luni ne-au dovedit după cît se pare că am avut dreptate înființînd K.I.Sz.

— După cîte nis-auspus, mai există și alte organizații de tineret în afară de K.I.Sz.

— Da, mai sînt. După întemeierea K.I.Sz., membrii și organizațiile tineretului muncitor s-au alăturat aproape fără nici o excepție K.I.Sz. Aceasta atrage, de asemenea, mulți membri ai Uniunii Studenților Universitari și ai Școlilor Superioare. Și la sate K.I.Sz. are o influență enormă. Organizațiile noastre există în multe sate, cooperative și stațiuni de mașini și tractoare. Mulți membri din E.P.O.Sz. — adică din Uniunea Națională a Tineretului de la sate — ni s-au alăturat nouă.

— Atunci, după cît se pare, orientarea actuală este de a se ajunge la constituirea unei organizații de tineret unificate?

— Întocmai. Vreau să subliniez mai bine că avem în vedere o organizație ce se făurește și se formează în lupta împotriva contrarevoluției și pentru îmbunătățirea situației economice din țara noastră. Este de la sine înțeles că K.I.Sz. oferă membrilor săi și maselor largi ale celorlalți tineri posibilități de distracție, de dezvoltare culturală și sportivă. Astfel, de pildă, vom da și anul acesta cîtorva mii de tineri posibilitatea de a călători în străinătate. În afară de aceasta, tinerii vor dispune de numeroase case de turism, cabane, colonii de vacanță și cluburi nautice, atît la Budapesta cît și în provincie.

Toate aceste probleme vor fi mai bine rezolvate atunci cînd ne vom reuni într-o organizație de tineret unificată. Evitînd orice amestec administrativ, sîntem totuși convingeți că va veni curînd timpul cînd și cei mai buni tineri din celelalte organizații își vor da seama de acest lucru — și atunci va fi inutil să mai menținem aceste organizații.

— Organizația dinaintea evenimentelor din octombrie, D.I.Sz (Uniunea Tineretului Muncitor Maghiar), nu era satisfăcătoare?

— Înființarea D.I.Sz. a fost justă și, de fapt, munca ei a fost încununată cu succes. Vom beneficia de ea folosindu-i experiența pozitivă. Dar am dori să evităm lipsurile a căror cauză trebuie căutată în conducerea politică, lipsuri ce au apărut în activitatea ei. Noi nu ținem neapărat să avem un număr uriaș de membri. Vrem să fim organizația acelorora dintre tineri care, în afară de formare, sport și distracție, vor să participe și la vindecarea economică a țării, la lupta împotriva confuziei ideologice și care, dacă ar fi cazul, ar fi gata să-și dăruiască toate forțele pentru victoria socialismului. Vrem să răspundem dorințelor tineretului, bazîndu-ne pe sugestiile lor, și să utilizăm în mare măsură, în organizațiile noastre, inițiativa tineretului.

— Tineretul își are desigur problemele sale. Care sînt acestea și cum își propune K.I.Sz. să le rezolve?

— Măsurile luate de guvernul revoluționar muncitoresc-tărănesc au fost favorabile și pentru tineret. Sporirea și noua reglementare a salariilor au ridicat nivelul de trai. Totuși problema lipsei de locuințe, mai ales în cazul noilor căsătorii, ne creează multe griji. Ne propunem să inaugurăm un program de construcții pentru ei, bazat în primul rînd pe munca comună a tinerilor înșiși. De asemenea, facem tot ce putem pentru a ajuta tinerii absolvenți ai școlilor să-și găsească locul în viață. Mai sînt însă și alte probleme ce își vor găsi rezolvarea în cadrul refacerii economice generale a țării noastre. Iată un motiv în plus pentru ca să contribuim din toate puterile la atingerea acestui scop.

— De ce sprijin se bucură K.I.Sz. din partea tineretului maghiar?

— K.I.Sz. nu există decît de o lună. Totuși primele rezultate sînt foarte încurajatoare. Într-o lună s-au și format 1.500 de organizații de bază cu 40.000—45.000 de membri. Noi organizații se înființează în fiecare zi în întreprinderi. La sate, unde tulburarea provocată de evenimentele din octombrie a fost minimă, numeroase organizații D.I.Sz. rămase neatînse împărtășesc scopurile K.I.Sz. Organizația se dezvoltă, așadar, în ritm rapid și activitatea începe pretutindeni. Știm că mai sînt încă multe greutăți de învins, dar sîntem îndreptățiți să considerăm acești primi pași ca un succes ce ne dă încredere în viitor.

Înainte de a pleca, l-am întreat pe Koos Bela dacă dorește să spună ceva special tineretului din alte țări prin „Tineretul lumii”. Iată ultimele sale cuvinte:

— Ne-ar plăcea să trăim în pace și prietenie cu tinerii din lumea întreagă. Am dori să ne înțîlnim cu tineretul din alte țări la cel de-al VI-lea Festival Mondial și să le spunem adevărul în privința evenimentelor din octombrie, să le arătăm că tineretul maghiar trăiește și muncește cu entuziasm pentru construirea socialismului.

Îngăduiți-mi să mă folosesc de acest prilej pentru a mă adresa tinerilor unguri ce și-au părăsit țara pentru a fugi în străinătate:

Sînteți victimele unei propagande mincinoase. Ordinea și viața s-au restabilit complet în țara noastră. Uzinele funcționează, țărani muncesc pe pămîntul lor, studenții se pregătesc de examene. Tramvaiele circulă pe Körut. Pe insula Margareta se plimbă perechile tinere. Nu vă promitem nimic. Vă spunem doar atît: vă așteaptă frații voștri, mamele voastre, toți prietenii și K.I.Sz. Piinea țării e mai bună decît prăjitura din străinătate!

Sub semnul păcii și al prieteniei salutăm tineretul din lumea întreagă și organizațiile sale de luptă. La revedere, pe curînd la cel de-al VI-lea Festival Mondial!

Ne scriu CITITORII

Aveți nevoie de documentare? Scrieți-mi!

La invitația ce mi-o faceți să devin corespondentul revistei vă răspund că aș putea scrie despre tot, în afară de sport. Așadar, dacă doriți vreo informație despre țara noastră, nu șovăiți să mi-o cereți! Voi face tot ce voi putea ca să vi-o procur. Dacă va fi posibil, chiar secretariatul nostru sau membrii noștri din toată țara vă vor procura cât mai multe din informațiile cerute!

Și acum, mai am o veste: am hotărât de curând să plecăm la Moscova și să facem drumul străbătând vastul continent euroasiatic într-o mașină „mini-car” japoneză...

TAKETOSHI KITABATAKE
secretar general al Consiliului tineretului pentru relații internaționale - Tokio (Japonia)

În toate limbile

Un Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie are pentru întreg tineretul de pe toate continentele, fără deosebire de rasă, sex, naționalitate, concepție politică sau religioasă cea mai mare însemnătate... Este foarte important să se poată exprima bucuria, mulțumirea, frăția și colaborarea tuturor participanților...

SALVADOR VARGAS LARIOS
Guadalupe (Mexic)

Bravo lui!

Într-o zi de decembrie am văzut într-un ziar titlul: „Ce ai dori să vezi la Festivalul de la Moscova?”. Mai aveam încă în minte amintirea multor evenimente de la cel de-al V-lea Festival. Și astfel am cumpărat în ianuarie primul număr al „Tineretului lumii”. Mi-am notat atunci amintirile mele de la Varșovia și a doua zi le-am dus la redacția noastră națională. Cîteva timp mai tîrziu, la cererea mea, mi-au parvenit 200 de formulare pentru abonamente. În cîteva zile a și urmat succesul. La deschiderea marelui vostru concurs de abonamente m-am apucat de treabă pentru a mai face încă o sută de noi abonați.

La 2 martie am avut la Dresda serbarea cititorilor revistei (ediția germană): am fost premiat ca cel mai bun colector de abonamente, primind o călătorie gratuită la Festivalul de la Moscova!

WOLFGANG NICOLAS
R.D.G.

Bravo și mulțumesc, dragă Wolfgang! Sperăm că vei merge mai departe pe această cale și că ne vei aduce cele mai bune amintiri de la Moscova!

Festivalul următor într-o țară arabă!

Unul din prietenii mei care participase la Festivalul de la Varșovia mi-a dat o revistă frumoasă și am constatat cu mare plăcere că era vorba de organul F.M.T.D. Am citit-o de mai multe ori și mereu sînt ispitit s-o recitesc. Ea a mărit stima noastră, atît pentru voi cît și pentru efortul vostru, în favoarea consolidării păcii mondiale și a unității tinerilor de toate rasele, culorile și religiile. Cred că la cel de-al VI-lea Festival ar trebui să

fie prezente organizațiile de „Scouts” (cercetași) din diferite regiuni ale lumii. Propun, de asemenea, să se difuzeze în tot Orientul arab ideea organizării unui viitor festival într-una din capitalele arabe.

MAHMUD BAGHDADI
Beirut (Liban)

F.M.T.D. poate să ne ajute foarte mult

Sînt membru al ramurii sud-australiene a Ligii Europene de Tineret din Australia. Deși nu sîntem decît un mic grup de vreo douăzeci de tineri, avem o muncă importantă de îndeplinit și cred că ar trebui să cunoaștem mai mult despre rolul F.M.T.D. și al „Tineretului lumii”. În sensul acesta ne-ar ajuta mai multe informații despre organizațiile de peste mare și mai multe relații cu acestea. Interesul meu pentru F.M.T.D. a sporit prin lectura „Tineretului lumii”, pe care nu-l citesc cu regularitate decît de anul trecut.

BILL RIDGWAY
Entfield (Australia)

Turismul - un subiect vast!

De curînd am cumpărat un număr al revistei „Tineretul lumii”. Vă sînt recunoscător pentru publicația aceasta atît de frumoasă ce tratează despre toate subiectele. Îmi dați voie să vă sugerez introducerea unor articole pe tema turismului din diferite țări? Aceasta nu s-ar putea realiza decît prin trimiterea unor articole din fiecare țară.

K. K. BHALLA
Nagpur (India)

Ideea dumată e bună și justă. Așteptăm, așadar, să ne trimiți un articol despre turism.

Trimește-ne ediția arabă!

Am în mînă, pentru prima dată, ultimul număr al revistei „Tineretul lumii”, care oglindește fidel speranțele oamenilor, mai ales acelea ale tineretului și dorința lor spre o viață nouă, pașnică. Noi, aici, în Sudan, am dori să intrăm în legătură cu tineretul lumii și să colaborăm cu el. Am vrea să înțelegem exact perspectivele voastre și marile voastre obiective.

Ați putea face ca mulți tineri să se intereseze de scopurile și ideile voastre dacă ne-ați trimite ediția arabă a revistei. Cred că vă pot promite să fac noi abonamente la revistă. Aștept răspunsul vostru...

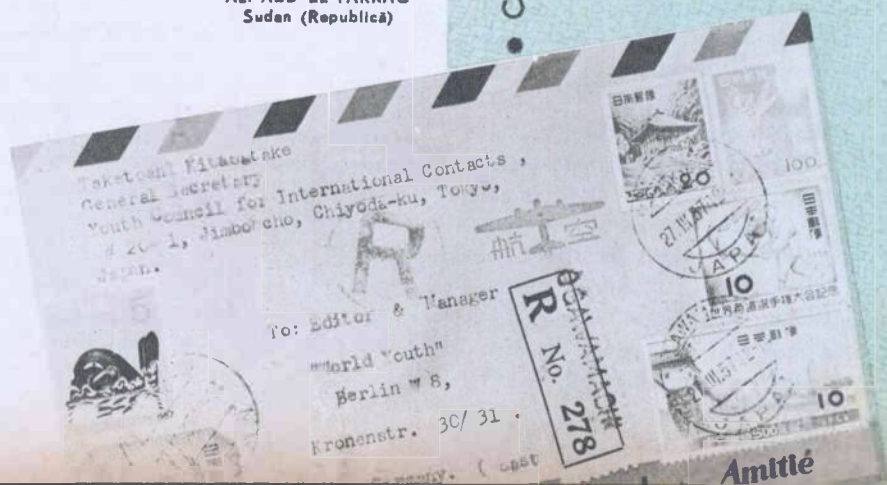
ALI ABD EL FARRAG
Sudan (Republică)

Mal rămîne doar puțin timp pînă la cel de-al VI-lea Festival. Primele delegații au și pornit-o spre Moscova. Toate scrisorile ce le publicăm astăzi oglindesc aceste evenimente. Dar în toate scrisorile se citește mai ales o dorință. Tineretul vrea să-și construiască viitorul cu mîinile sale. Pentru realizarea acestui lucru există diferite căi și mijloace.

De aceea nu are nici o importanță dacă cititorul nostru japonez dorește să ne dea informații despre țara sa, dacă cititorul nostru din America de Sud ne scrie ce crede despre festival sau dacă cititorii noștri din India și Sudan doresc să ne ajute să îmbunătățim conținutul revistei noastre; cu toții dorim să se înțeleagă și să se cunoască mai bine, să aibă relații între ei. Acesta este mai ales scopul „Tineretului lumii”. Noi ne bucurăm totdeauna să primim scrisori de la cititorii care au văzut revista pentru prima dată sau să citim cele ale unor vechi prieteni care ne scriu că au găsit noi abonați. Astfel este, de pildă, scrisoarea prietenului Wolfgang Nicolas, care ne vorbește astăzi despre succesele sale în această direcție. Poate ne veți scrie și voi despre experiențele voastre, în căutarea unor noi abonați. Care este părerea tineretului despre revistă? Există dificultăți sau defecte și care sînt mijloacele de a le evita? Aștept răspunsurile voastre și vă promit să vă studiez scrisorile cu multă atenție.

Al vostru **SIPPEL**

COLOCUIU CU CITITORII NOȘTRI • COLOCUIU CU CITITORII NOȘTRI • COLOCUIU CU CITITORII NOȘTRI

Amitté

„Nici un cal pentru Hamida” este o carte emoționantă ce trebuie citită și difuzată. Ea nu trebuie să lipsească din nici o bibliotecă a caselor noastre. Scrisă de o tânără romancieră algeriană de origine europeană este o carte plină de umanism, de generozitate, o carte ce face apel la spiritul de dreptate, la căldura radioasă a frăției dintre oameni. Este un roman de neuitat, bogat în sentimente de dragoste caldă, de adevărată noblețe, de speranță și de încredere în oameni, impregnat de asemenea de mizeria intolerabilă în care trăiește poporul algerian.

„Nici un cal pentru Hamida” este povestea prieteniei ce unește doi copii algerieni: micul cioban arab Hamida și fiul fermierului multimilionar Renaud. Darcărtea mai cuprinde încă multe altele...

Pe o noapte furtunoasă, orbit de viscol, Hamida pierde o oiță din turma sa. Renaud, care visează numai aventuri cavalierești, îl convinge să plece cu el în noaptea înghețată, în toiul furtunii, în căutarea micului animal. Este expediția a doi copii în plin viscol. Hamida, subalimentat

Ufl! spuse Renaud, prăbușindu-se pe jos într-un colț al țarcului... Ce cald mi-a fost!

Arabul îl depuse pe Hamida într-o parte și pe miel în cealaltă.

— O să moară, îl anunță el liniștit pe Renaud, care încerca să-și aranjeze cât de cât hainele.

— Să moară? Pentru nimic în lume! sări Renaud. Am mai văzut eu și cazuri mai grave din care și-au revenit mieii! O să-l dăm înapoi la mama lui și ai să vezi... Apoi câteva picături întăritoare din când în când... Am să am eu grijă, și în trei, patru zile...

— Vorbeam de băiat, spuse arabul fără să clipească.

— Hamida? Ce, ai înnebunit! Dar ce, eu am să crăp de la baia asta?

— Tu? Nu... Ție îți trebuie mai mult... de zece ori pe atât... Dar asta este în mâinile domnului.

Omul își rostise cuvintele pe un ton liniștit, ca și cum ar fi vorbit de ploaie sau de vreme frumoasă, dar, văzînd fața îngrozită a lui Renaud, adăugă:

— Știi, spun și eu așa... Nu mă pric... și apoi, mie, mi-e tot una... iar acum plec.

— Bună dimineața tată, voiam să-ți spun... Hamida e bolnav.

— M'da. Nu era bolnav cînd a plecat cu tine la plimbare așa devreme. Dacă nu ar fi luat Ali animalele...

— Tocmai de aia, spuse Renaud, căruia spațiul vast ce despărțea pămîntul de vârful pylonului îi dădea curajul revelațiilor grele... ne-am dus să căutăm un miel care se rătăcise.

— Ei și?

— Și atunci Hamida a căzut în apă... și... și...

— Da? întrebă vocea glacială.

— Și acum e bolnav... (Renaud începea să se simtă cam încurcat... Tatăl lui avea un aer spunînd într-una „da”, un da atît de disprețuitor, atît de distant, încît și el, fiul lui, simțea un fior de neliniște trecîndu-i de-a lungul șirii spinării).

— Bolnav de la o baie de picioare? Nici nu mă miră la păsările astea: o picătură de apă pe bot și, gata, leșină. Și ce vrei să fac? O să învie de îndată ce o să aibă picioarele uscate, Hamida îl tău.

Renaud se făcu roșu, simțea că toată siguranța lui de la început era pe ducă, dar totuși... (binecuvîntat fie pilonul) avu curajul să insiste:

Gabrielle Gildas-
Andrievski

NICI UN CAL

și prost îmbrăcat, e curînd la capătul puterilor. După o baie înghețată în „ued”-ul dezlănțuit, el se îmbolnăvește. Renaud vrea să-l ajute și înfruntă monstruoasa lipsă de omenie a tatălui său pentru care „rasa aceasta nu merită nici măcar o privire.”

Fragmentul pe care-l prezentăm astăzi cititorilor noștri înfățișează întoarcerea copiilor din expediția lor.

Renaud se lovește de voința nezdruncinată a tatălui său, dar trece peste ea. Va reuși oare să-și salveze micuțul tovarăș?

Cum poți să nu simți o indignare violentă față de asprimea nemiloasă a colonialistului? Cum să nu fii mișcat de mizeria îngrozitoare a poporului algerian? Hamida trebuie să ajungă pe patul morții pentru a cunoaște gustul unei cești cu ceai!

Și este aceasta un fapt unic? Din păcate cunoaștem prea bine mizeria îngrozitoare a poporului algerian și inima noastră se revoltă.

„Renaud, Renaud — îi spune autoarea băiețelului european —, nu abandona atît de repede, ai ceva mai bun de făcut decît să renunți, trebuie să lupți”.

Poate pentru aceasta prețuim cartea „Nici un cal pentru Hamida” în mod deosebit acum, cînd războiul algerian continuă în mod atît de dureros împotriva voinței tuturor „Hamida” și „Renaud” și împotriva voinței poporului francez însuși.

1 cuvînt arab însemnînd cursul unei ape.

— Da, spuse Renaud. Poți să pleci. Îți mulțumesc pentru măgar... Vrei... (nu îndrăzni să-i propună bani și rămase încurcat). Dacă ai vreo dată nevoie de ceva, vino aici.

— Bine, spuse celălalt, gîndindu-se însă că n-o va face, căci copilul e copil, și bărbatul e bărbat.

Își trase peste cap gluga vechii și găuritei sale „cașabiah”, aruncă o privire timidă și plină de admirație spațiilor imense ale curților îngrădite de ziduri și plecă în urma măgarului său cu toată haita de ciîni dezlănțuită după el.

Renaud rămase singur lîngă Hamida. Se uită la el cu o privire mirată și speriată. Părea într-adevăr foarte bolnav. Tot singele i se urcase în obraz. El, altădată atît de palid, era acum roșu-stacojiu și de pe buzele sale ieșeau vorbe fără șir, frînturi de fraze de neînțeles.

Dacă îl acopăr bine, ținîndu-l la cald, dacă îi dau pilule... și ceai... cu zahăr... dacă..., dar locul unde dormea Hamida se inundase cu apă în noaptea aceea îngrozitoare. Tabla acoperișului se înfundase, iar ploaia lăsase bălți mari în care plutea grămada de paie ce-i servea drept așternut.

— Imposibil, șopti Renaud, deznădăjduit.

Ei nu! Era prea stupid să șovăie pentru asemenea fleacuri: un adăpost bun pentru Hamida, știa el unde să-l găsească. În clipa următoare, Renaud traversa cu un pas hotărît grădina unde se ridica pilonul.

Muncitorii îl priviră în tăcere, foarte mirați să-l vadă plin de noroi la o oră atît de matinală. Dar își păstrară reflecțiile pentru ei, salutîndu-l cu jumătate de glas, dîndu-se la o parte pentru a-i face loc.

— Tatăă! strigă Renaud. Tatăă!

— Da, răspunse stăpînul, oprindu-se să mai lovească ciocanul.

— A căzut cu totul în ued pentru a prinde mielul și acum zace ca leșinat. Iar culcușul lui e plin de apă, nu s-ar putea să-l pun, poate, în magazia de unelte? spuse Renaud fără să-și tragă suflarea de teamă să nu slăbească înainte de a fi spus tot.

— Ce? strigă colonistul atît de tare că toți muncitorii din jurul pylonului tresăriră și plecară ochii în jos. În magazia de unelte? Ia te uită! Și de ce nu în camera ta, dacă o luăm așa. Nu cumva ai înnebunit? Azi în magazie, mîine în camera ta, iar poi-mîine te scoate și pe tine din casă! Asta-i rasa! Și dacă tu nu-i cunoști pe șmecherii ăștia, în schimb eu îi cunosc.

— Nu spun că n-or fi, protestă Renaud, dar dacă la el e plin de apă!

— Plin de apă? Da' ce vrei să-i fac? Nu putea să și-o repare la timp? Așteaptă să plouă ca să vadă unde sînt găuri? Așa-i tot mereu, nepăsare, dezordine, și apoi vin la Roumi... NU! Asta-i prea din cale afară!

— Dar cu ce s-o fi reparat, tată? Și apoi, pînă azi noapte nu plouă.

— Ce, te-ai dus să vezi? Cu ce să repare? Cînd știi să te descurci și ești curajos, găsești cu ce! strigă fermierul, credincios teoriilor sale; iar tu, vezi, altă dată să nu mai ridici glasul.

— Da, tată, spuse repede Renaud... dar, încă păținat, reîncepu: Și atunci... unde să-l pun?

— Dar, dumnezeule, de ce te ocupi tu de asta? Mă și întreb, ce dracu cauți aici la ora asta? Hai șterge-o la școală și să nu te mai prind pe aici. Pe cuvîntul meu! Dacă ar trebui să te deranjez de fiecă dată cînd unul din ei înghite strîmb, am avea un adevărat spital aici!

Toți muncitorii începură să ridă și Renaud, uluit, își dădu seama, pentru prima

dată, de singurătatea nemiloasă ce-i înconjoară pe orfani. Desigur se gândiseră cu toții: „De ce căinele ăsta de Hamida să stea culcat la căldură când noi și copiii noștri înghețăm în colibe noastre?”. Nici unul nu simțise nici cea mai mică milă, ci doar o ciudă sălbatică la gândul foarte improbabil că patronul ar putea ceda.

Renaud îi străpuse cu privirea și scupă în fața lor în semn de dispreț. Nu pierdeau nimic așteptând... Se îndepărtă, trântind ușa după el. Muncitorii încetară să mai ridă. Iar bătrînul Salah, care nu rîsesse deloc, abia ajunse cu greu la capătul amintirii depănate în gînd și care-l împiedicase să se alătore celorlalți.

Cînd sosiseră la fermă, lui și soției sale — și bineînțeles în anul acela nu erau bani nici ieri și nici de lucru nu se găsea, și foamea fusese îngrozitoare și, bineînțeles, patronul fusese foarte milostiv că îi luase așa în pragul iernii —, cum toate colibe erau ocupate, li se dăduse aceea de la nord, care nu făcea nici doi bani și nici ușă n-avea. Și, într-o zi, cînd ninge și cînd zăpada zbura pînă în mijlocul singurei lor încăperi, Salah se duse să ia o tablă din grămada pregătită pentru construcțiile viitoare, o pusese în picioare în deschiză-

Hamida se sprijinise de perete nu se știe cum. Imprejurul lui curtea înecată de băltoace, grămezile de fiare vechi ce o mărgineau îi jucau mereu prin fața ochilor, fără ca el să se miște. Din cînd în cînd, putea vedea acolo, dărîmat și de altfel inaccesibil, adăpostul lui de tablă, de scînduri și pietre. Apoi închidea ochii și totul se făcea roșu. Cînd îi deschidea, dansul infernal al lucrurilor reîncepea, și nici nu simțea cum i se clătina capul, căzîndu-i din ce în ce mai jos pe piept. Gemea încet, deschidea iar ochii, se întreba unde îi este turma și nu mai vedea nici mielul culcat lingă el. Apoi, dintr-o dată, văzu umbra uriașă a lui Renaud în fața lui și auzi o voce ce venea de departe și care-l striga: „Hamida! Hamida!”, iar mîna cunoscută a prietenului de joacă îl scutura dur și blind totodată...

— Hamida?

— ... Cum?

— Încearcă să te scoli... Trebuie să mergi puțin. Foarte puțin.

Rugăminte în vocea lui Renaud... atît de răstită, de autoritară de obicei... ce se întimpla? Să se ridice... să meargă... da, sigur, dacă trebuie... și trebuia o dată ce Renaud i-o cerea cu vocea asta...

e stăpînul. Dar Renaud dispăruse de-a-cum, înucind ușa.

Cîteva clipe mai tîrziu era din nou acolo, aducînd cu el ceainicul cu ceai aburind pregătit pentru micul dejun, o ceașcă, zahăr. Simțea că are toate îndrăznelile.

Cînd se apropie, micuțul ridică capul. Ochii îi străluceau, iar mîinile îi tremurau sub cuvertură.

— Scoate-mă de aici, Renaud, ia-mă de aici! Dacă vine stăpînul sau stăpîna... sau Perez... Dacă te vede cineva... Dacă...

— Gura! Îl certă Renaud. N-o să vină nimeni. Eu am cheia.

— O să afle... o să vină... o să...

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată și bea-ți ceaiul.

Hamida îl privi cum toarnă delicioasa băutură parfumată în ceașca de porțelan străveziu cu păsări aurite printre flori purpurii. Și se făcu și mai roșu.

— Ce nostim, spuse el, pentru prima dată stau culcat într-un pat și mă simt ușor, ușor ca un fulg, exact așa cum îmi închipuiam. Și-mi spuneam întotdeauna, adică atunci cînd îmi mergea prost, ce bine trebuie să fie să bei un ceai dulce, într-un pat cald, un pat adevărat cu picioare și o saltea, și plapumă... Și vezi, toate astea se întimplă acum...

PENTRU HAMIDA

tura ușii, fără să o întuiască, numai așa, drept, ca să n-o strice cumva, pentru că tot mai tăia din puterea vîntului și zăpada nu mai intra. Dar a doua zi, ajutorul maistrului observase, și el trebuise să aducă tabla înapoi la grămadă, pe loc, iar zăpada începuse din nou să cadă în odaie. Da, pînă în mijlocul odăii, și cînd întindeau mîna o atingeau... atît era de aproape.

Da, de aceea bătrînul Salah nu rîsesse o dată cu ceilalți... iar rîsul celorlalți cine știe dacă nu ascundea și el, în fundul inimii, povești asemănătoare!

★

Cînd ești curajos te descurci și singur! Prea bine! O să vadă lumea dacă el este sau nu fiul lui taică-sau! N-a putut să învingă obstacolul? O să-l ocolească atunci.

Renaud împinse ușa bucatăriei cu o mîna hotărîtă.

— Ziua, mamă.

— St! făcu maica-sa.

Ajutorul maistrului făcuse legătura la radio cu bateria unui tractor, și amîndoi, absorbiți, pîneau primele bilbieli ale emisiunii de dimineață.

— Merg? întrebă Renaud prefăcîndu-se tare interesat.

— St...

— Mamă, spuse Renaud, unde-i cheia de la magazie?

— Pe panoul din dreapta și mai taci o dată, dumnezeule, nu se aude nimic cînd ești aici.

— Plec atunci! strigă Renaud, sincer grăbit.

— Spală-te cel puțin! Uite în ce hal ești! Schimbă-te repede și șterge-o, iar ai să întîrzi.

Renaud scoase cheia de pe panou și ea săgeata se repezi în țarc.

Băiatul se agăța de mina întinsă și amîndoi se clătinară cînd fură în picioare!

— Cum mi se învîrtește totul înaintea ochilor! șopti Hamida.

— Închide-i, de nu, ai să cazi.

Făcură astfel cu greu cîteva pași. Dar Hamida redeschise ochii. Recunosc gardul de fier al grădinii.

— Unde mă duci?

— La magazie.

— Dar...

— Fără nici un dar.

— Ți-a dat voie? suflă Hamida uluit.

— Sigur, mormăi Renaud întorcînd privirea. Hamida tăcu. De altfel era mult prea preocupat să pună picioarele unul în fața celuilalt fără să cadă pentru a pune alte întrebări. Gardul viu îi ascundea chiar și de privirile din vîrfurile pilonului. Renaud înainta și inima îi batea tare, dar mai ales de teama de a nu reuși; nu avea sentimentul că face ceva rău cînd întoarse cheia în broască cărîndu-și tovarășul nenorocit spre culcușul curat care, din cînd în cînd, adăpostea pe servitorii casei.

Era și timpul: efortul suplimentar îl doborîse din nou pe micuț. Mai mult căzu decît se întinse pe veciea saltea din pîr de cal, iar Renaud îi trase pînă la bărbie cuvertura groasă de lînă de casă, țesută de mînă în vreo colibă învecinată. „Nu, nu” — făcea Hamida din cap. Cuvertura era de prisos. Îi era și așa mult prea cald... Dar Renaud o reținu cu un gest autoritar, și Hamida tăcu. Apoi întrebă din nou cu neliniște în glas:

— De ce m-ai culcat aici? Dacă vine stăpînul...

Roșînd pînă la urechi, Renaud răspunse cu o siguranță prefăcută:

— Ți spun că mi-a dat voie.

— Mînti, suspină micuțul, știu eu cum

Nu-l vază pe Renaud plecînd capul la auzul cuvintelor lui. Un pat cald... O băutură dulce... Avusese întotdeauna confortul acesta banal și iată că pentru nenorocitul acesta, pentru un popor întreg de nenorociți... era o comoară neprețuită. Și deodată simți că toate acestea pe care le știa dintotdeauna, toate acestea îl dureau.

— Bea-ți ceaiul repede, șopti el, ascunzîndu-și tulburarea.

— Da, spuse Hamida.

Bău puțin, silindu-se, apoi puse ceașca la loc, tremurînd.

— Nu pot, spuse el îngrijorat. Aș vrea, dar nu pot. Am visat întotdeauna așa ceva... Și acum, că văd norocul ăsta cu ochii, nu pot să profit de el.

Lăsă capul pe spate și închise pleoapele.

Iar Renaud privi cu frică corpul plătînd și fețișoara tot mai roșie sub buclele negre, fețișoara rotundă unde apăreau broboane de sudoare, ce curgeau cu picături din ce în ce mai mari, din ce în ce mai dese, din ce în ce mai repezi.

Și dacă arabul spusese adevărul? Nu-l crezuse odinioară, dar acum gîndul acesta îl cuprîndea, gîndul că ceaiul, patul, acoperișul, toată această fericire umilă nu erau oferite micuțului decît fiindcă era prea tîrziu.

Se repezi afară în goană. Dar nu uită să încule și să pună cheia în buzunar. Se îndepărtă cu pași grăbiți fără să-l mai audă pe Hamida, care, trezit brusc din toropeala sa, îl striga:

— Mielul! Nu uita de miel!

Mielul? De mult nu se mai gîndea la miel. Era ca și cînd din dimineața aceea s-ar fi tras o perdea din fața vieții lui de copil mărișor, o perdea ce-l ascunsese ca pe scena unui teatru, stînd acum cu fața spre lumea adulților din care începea să facă parte, avînd ca și ei responsabilități și hotărîri de luat.

Campioni de ieri, de azi și de mâine

Cea de-a XV-a ediție a Jocurilor olimpice de vară a luat sfârșit. Dar iată că apare la orizont un nou episod al vieții sportive ce va reuni tineretul sportiv în august la Moscova, pentru un concurs internațional și pașnic: cea de-a III-a Întâlnire sportivă prietenească internațională. Fără îndoială, evenimentul acesta va atrage în mod deosebit atenția publicului.

Publicăm mai jos seria olimpică a Republicii Dominicane, ce cuprinde 8 valori și arată pe următorii sportivi celebri (vechi și contemporani), împreună cu culorile țării lor:

Fanny Blankers-Koen, Olanda — 1c; Jesse Owens, Statele Unite — 2c; Kee Chung Sohn, Japonia — 3c; Lord Burghley, Marea Britanie — 5c; Bob Mathias, Statele Unite — 7c; Paavo Nurmi, Finlanda — 11c; Ugo Frigerio, Italia — 16c; Mildred Didrickson, Statele Unite — 17c.

Valorile menționate mai sus au fost reunite în patru blocuri speciale ce au apărut într-un tiraj restrâns.

Cine vrea să corespundă cu noi?

KARL HEINZ SZUSZINSKI, INTERNAT DER MITTELSCHULE MIROW, KREIS NEUSTRELITZ, R.D.G.: 16 ani, elev, cu toate țările, în germană, despre filatelie, cărți poștale, natură.
AZHAR HUSSAIN PARVEZ, KUWAIT, ARABIAN GULF, P.O. BOX 333: 25 ani, vrea să corespundă în engleză cu toate țările, despre fotografii, reviste.

HELMUT NOLEWAJKA, BYTOM, POLONIA, UL. SIENKIEWICZA NO. 8: student (exploatarea minierei), dorește să corespundă cu toate țările pe teme diverse, în germană și polonă.

MISS BATHURUN NISHA, 281/5 GRADPASS ROAD, COLOMBO 14, CEYLON: în engleză, cu toate țările arabe și Europa, despre filatelie, teme generale.

WILLI BLANK, MÜNCHENBERG/MARK ERNST THÄLMANNSTR. 25, R.D.G.: cu toate țările, în limba germană, mai ales cu profesorii, despre filatelie, probleme pedagogice.

M-ELLE MAGGY LEURANT, 270 RUE GÉNÉRAL DE GAULLE, COURCELLES, HAINANT, BELGIQUE: 15 ani, cu un tânăr din Porto Rico de circa 18 ani, în limba franceză, despre cinema, muzică modernă, călătorii, filatelie.

MARGARETA BĂDESCU, STR. B.P. HASDEU 33, RAIONUL LENIN, BUCUREȘTI, ROMÂNIA: tânără de 15 ani, în limbile franceză, germană, rusă sau italiană, cu tineri din Italia, Austria, U.R.S.S., Franța, India, Belgia.

MISS LILY GO, DJALAN LAJAL 37 BANJUMAS, JAWA, INDONESIA: tânără de 20 ani, studentă, în engleză, despre viața, obiceiurile tineretului, fotografii, filatelie.

ROLF KLOS, DIRECTEUR DE LA MAISON DES JEUNES PIONNIERS À WEISSENFELS, LUISE-BRACHMANNSTR. 12, R.D.G.: dorește să corespundă cu toate țările. în germană, engleză, rusă.

CEN SIOE LAN, DJL. TJIBATU 296, KEBAJARAN BARU—BLOCK Q-4, DJAKARTA, INDONESIA: tânără chineză de 17 ani, studentă, despre meciuri de tenis, natație, timbre, vederi, lectură, cinema, muzică, camping.

FAKHAR—ZAMAN, AZER, PRESIDENT „MERRY PEN—PAL CLUB” 34/J, NABAIN DASS BULLDING, ARBAB ROAD, PESHAWAR CANT, PAKISTAN: cu tineri din toate țările, despre filatelie, fotografii, în limbile engleză și urdu.

MOHAMED ESSOU-

Trimiteți cererile voastre de corespondență pe adresa: SERVICE DE CORRESPONDANCE DE LA F.M.J.D., Benczur utca 34, BUDAPEST VI, UNGARIA.

SSI, ÉCOLE NATIONALE D'AGRICULTURE, MOGHANE, TUNIS: student de 19 ani, în arabă sau franceză, cu țările arabe, mai ales cu Irak și Egipt, despre turism și sport.

VICTOR BLECHMANN, VILARDEBO, 2.152, MONTEVIDEO, URUGUAY: în spaniolă, cu toate țările.

SIWERT NILSSON, GEIJERSGATAN 43, C/O NYBERG, UPSALA, SUEDE: student la botanică, cu studenți botaniști, în engleză, cu oricare țară, mai ales cu Franța.

ALFRED ANDERS, LÜDENSCHIEDT/WESTFALLEN, SCHARNHORSTSTR. 48, R.F.G.: 17 ani, cu o fată din U.R.S.S. sau din democrațiile populare, despre filatelie, cărți poștale, teme generale, sport și radio.

SPIROS SFICAC, P.O. BOX 362, KHARTOUM, R. SUDAN: schimb de timbre din Sudan cu timbre din toate țările. Primesc numai serii complete.

MR. RUPINDER SINGH, C/O MR. BALSIR SINGH, YE-U ROAD, SHWENO, BIRMANIA: 18 ani, cu diferite țări, despre filatelie.

JAGDISH, C/O L.P. SRIVASTAVA, RAS POTANA UNIVERSITY, JAIPUR, INDIA: în engleză, despre filatelie, schimb de cărți poștale, cu toate țările, mai ales cu U.R.S.S., Ungaria, Ceylon, Polonia, Franța, R.D.G., Birmania și China populară.

B. DAYANAJDA, 148/61, BASE LINE ROAD, BORELLA, COLOMBO 3, CEYLON: student, nu este filatelist, în engleză, cu U.R.S.S., țările de democrație populară, Germania, Italia, Anglia, despre literatură, activități culturale.

MIRRI DINO, VIA DANIELE MANIN 2, IMOLA, ITALIA: în limbile franceză, engleză, italiană, cu toate țările, despre schimb de cărți poștale, filatelie, ziare, reviste etc.

MR. MASAMITU TAKAHASHI C/O M. KOGURE, 259-1, TAMAGAWA OKUSAWACHO, SETAGAYA—KU, TOKIO, JAPONIA: cu toate țările, în engleză, despre filatelie.

JUEGEN REISSIG, ERKNER BEI BERLIN, POSTFACH 2.341 G, R.D.G.: 19 ani, cu toate țările, în limbile germană și engleză, despre filme, sport, literatură, schimb de fotografii și cărți poștale.

KOJO ESSIAM, P.O. BOX 15, BISCASI, VIA ESSIAM, GHANA, GOLD COAST: școlar de 15 ani, în engleză, cu

toate țările, despre filatelie, cărți poștale, fotografii, sport, schimb de corespondență și amintiri.

CARLOS AVILA DE BRITO, AGENCIA POSTAL DE ALCANTARA, MUNIC. SAO GONÇALO. LDO. de RIO DE JANEIRO, BRAZILIA: schimb de ziare și reviste cu U.R.S.S., Ungaria, coloniile portugheze, Israel, Coreea, țările arabe și altele, în limbile franceză, engleză, arabă, spaniolă și portugheză.

MULTUMESC PENTRU SCRISORILE VOASTRE... DAR

„Prin intermediul revistei „Tineretul lumii” am căutat o corespondentă din U.R.S.S. În urma unei greșeli de interpretare a cererilor mele, s-a anunțat că doresc să corespund cu persoane de toate naționalitățile. De la publicarea anunțului meu am primit peste 100 de scrisori. Am trimis peste 40 de răspunsuri dar nu am acum timpul necesar pentru a răspunde celorlalte.

Mărturisesc că majoritatea scrisorilor trimise-m-au interesat și mulțumesc pe această cale celor ce mi le-au trimis. Este inutil să mi se mai trimită altele, căci am găsit corespondenți pe care o căutam.

Rog pe toți prietenii necunoscuți și îndepărtați să binevoiască să mă scuze și să-mi trimită salutările mele călduroase și frățești.

M-me MAURICE CARAYON
învățătoare la Teillet (TARN) FRANȚA

Redacția ediției noastre aduce la cunoștința celor interesați că nu mai dispune de numere vechi din „Tineretul lumii”. Totodată, conform comunicării Direcției centrale a difuzării și expedierii presei a M.T.T. din R.P.R., cititorii sînt anunțați că abonamentele la ediția în limba romină a revistei „Tineretul lumii” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 ale lunii cu deservirea în luna următoare. Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei și de către factorii și oficiile poștale.

Ciștigătorii vor obține:

Premiul I

un aparat fotografic de mare precizie și publicarea fotografiei pe copertă

Premiul II

un aparat fotografic de calitate și publicarea fotografiei pe coperta a II-a

Premiul III

un aparat fotografic pentru amatori și publicarea fotografiei în cuprinsul revistei

De la premiul IV-XIV:

creioane pix extra și publicarea fotografiei în cuprinsul revistei

ATENȚIE, PARTICIPANȚI!

Unele trimiteri neîndeplinind condițiile cerute, reamintim că copiii trimise, în culori sau negru-alb, **trebuie să aibă formatul minimum de 13x18**. Scrieți pe adresa: Concours photo „Jeunesse du Monde”, Kronenstr. 30/31, Berlin W 8 și trimiteți și o notă cu numele, pronumele și adresa voastră împreună cu explicația fotografiei sau fotografiilor.

MARELE NOSTRU CONCURS pentru fotografii amatori continuă...

...căci ne sosesc într-una alte fotografii, iar un număr de cititori, mai ales din țările îndepărtate, ne roagă să amânăm data închiderii concursului.

Data de 1 iunie, fixată înainte, a fost deci anulată și trimiterile pot fi făcute pînă în ziua de 1 august.

Luna aceasta am ales aceste două fotografii primite amîndouă la concurs: „Întoarcere de la cîmp”, trimisă de Pollastro Ludovico, Milano (Italia), și „La fîntînă, după amiază”, de Tomescu Spirea, București (România).

